

CLARKDARLTON

Souboj mutantů

Knihovnička Perry Rhodan 26

Přeložil Jaroslav Kuták

Ve výšce pěti set metrů se školní kosmická loď Vesmírné akademie vznášela nad rudým pískem Marsu a šikovně uhýbala ojedinělým vrcholům protáhlého pohoří.

V křesle šéfpilota seděl kapitán Hawk, jeden z nejzkušenějších učitelů pilotáže, a ukazoval svým dvěma žákům, jak nejlépe manévrovat.
^

Školní loď Z-82 byla asi třicet metrů dlouhá a našlo se v ni místo jen pro tři muže posádky. Uměla létat rychlostí světla.

Kadet Klaus Eberhardt seděl nalevo od učitele a pokoušel se udržet v paměti všechny přístroje palubní desky. Ale šlo mu to trochu pomalu, to si musel přiznat. Ne vždycky, to určitě ne, ale když to bylo důležité. To byla jeho jediná chyba.

Napravo seděl druhý kadet. Na rozdíl od Eberhardta byl štíhlý, vysoký, téměř pohublý, měl hnědé vlasy a oči. Kadet Julian Tiffloor, svými přáteli a spolužáky nazýván krátce Tiff, uměl své okolí tahat za nos. Za očima snílka se schovávala energie malé atomové bomby. Ve svých dvaceti letech byl Tiff matematickým géniem a vzorem odvahy a rozhodnosti. Byl to je--den z nejlepších žáků akademie.

Kapitán Hawk ukázal šikmo před sebe.

„Vidíte ten vrcholek, pánové? Dobrá. Namířím loď pokud možno co nejbližší k němu, než uhnu. Sledujte přitom schopnost reakce naší lodi. Ve vesmíru nebude tak značná, protože tady můžeme při manévrování využívat atmosférické vlivy.“, „Aha,“ řekl kadet Eberhardt a kývl směrem k Tiffovi, jenž položil ruce na trenažér, aby zjistil, zda zareaguje ve stejnou dobu jako učitel. Eberhardt pak učinil totéž.

Vrchol hory se blížil. Vypadalo to opravdu tak, jako by loď měla každou chvíli narazit do narudlého, holého skalního výběžku, ale doslova v poslední vteřině jej minula a namířila si to kolmo nahoru do černého nebe.

„To bylo o chlup,“ poznamenal kadet Eberhardt a opřel se.

„Nemyslím, že bych zkoušel, kdybych nemusel.“

„Musíte si umět poradit v každé situaci,“ poučoval kapitán Hawk a podíval se na hodinky. „Je načase vrátit se na Zemi.“

„Ano,“ přikývl Tiff, „chystám se na vycházku.“

Hawk ho počastoval káravým pohledem. „Ve službě byste neměl myslet na zábavu, Tifflore, ještě nás čeká cesta zpět.“

„Těch pár kilometrů,“ poznamenal posměšně Tiff. „To zvládneme za necelou hodinku.“

„Nemám v úmyslu zrychlit na rychlost světla, přestože by to bylo možné. V Nevada Fields přistaneme za tři hodiny.“

Tentokrát se kapitán Hawk velmi mýlil, ale to nemohl vědět. Kdyby bral ohled na Tiffiorovu vycházku, asi by to dopadlo jinak a události následujících dní by měly jinou podobu.

„Máte výpočty?“ zeptal se Hawk. „Předpokládejme, že nám vypadl navigační robot a že musíte velmi rychle stanovit co nejrychlejší kurz zpátky na Zemi. Bez přístrojů. Kolik času na to budete potřebovat?“

Tiff si povzdechl a rozhlédl se. Mars na obrazovkách se zvolna zmenšoval. Tiff pokrčil rameny.

„Výpočet kurzu není lehký, ale také není nutný. Při naší rychlosti můžeme letět podle toho, co vidíme.“

Kapitán Hawk zavrtěl hlavou.

„Kadete Tifflore, nacházíte se na školní lodi! Víím, že lze loď řídit podle toho, co vidíme, ale o to tu nyní nejde. Chci vědět, zda se i bez přístrojů vyznáte v neznámém prostoru. Takže rychle, počítejte.“

Tiff melancholicky pohlédl k mizejícímu Marsu a vtom si všiml, jak se jeho obraz mění. I Země se ztrácela z dohledu. Hawk přenechal loď divokému letu, aby svým žákům daný úkol ztížil.

Eberhardt Tiffa litoval, když ho viděl, jak horečně počítá. Kapitán Hawk se uvelebil v křesle a nestaral se o kurz. Jeho žák brzy uvede loď zpátky do správného směru.

Nikdo si nevšímal přístrojů.

Kromě Eberhardta.

Bohužel tu však byla ta jeho pomalost. Trvalo mu tři životně důležité vteřiny, než mu došlo, že se ozval hmotový zaměřovač. To byl přístroj, který do jisté vzdálenosti ohmatával prostor kolem lodi a hlásil blízkost asteroidů, meteoritů nebo jiných lodí.

Kadet Eberhardt natáhl ruku a ukázal před sebe na zaměřovač: „Něco tady je,“ řekl překvapeně. „Pěkný kousek!“

Kapitán Hawk se s námahou napřímil a ohlédl na kontrolky. Na maličké obrazovce rychle rostla téměř kulatá skvrna. Blížila se k nim.

„Křížník? To není možné! Jsme jedinou lodí mezi Zemí a Marsem! Pokud rychle nezměníme směr, bude tady za pár vteřin. Zpomaluje. To je divné!“

Nyní byl štíhlý trup sesterské lodi vidět pouhým okem. Opsala oblouk a blížila se zepředu.

„Že by Třetí moc...,“ začal Tiff, ale kapitán Hawk zavrtěl hlavou.

„Poslední hlášení pro Akademii znělo, že Perry Rhodan nemá v kosmu žádné lodě. Jsme tady jediní. Kdybych ten typ lodi neznal tak dobře...”

Ale už se nedostal k tomu, aby vysvětlil, co by udělal.

Zepředu se zablesklo. Oranžový paprsek opustil neznámou loď a letěl proti Z-82.

Kapitán Hawk nereagoval dostatečně rychle a i pro Tiffa přišel útok příliš překvapivě. Naklonil se a udeřil pěstí do tlačítka, ale energetický ochranný štít kolem lodi se vytvořil o zlomek vteřiny později, než by bylo třeba.

Naštěstí byl pilot druhé lodi mizerný střelec. Naštěstí pro Z-82, nikoliv však pro kapitána Hawka.

Nepřátelský energetický paprsek nepronikl pláštěm lodi, ale způsobil efekt, jako by loď narazila do masivní zdi. Tady nepomohly ani vyrovnávače přetížení. Prudký náraz odmrštil kapitána Hawka čelem proti palubní desce.

Tiffem to taky trhlo, ale nenarazil hlavou, stačil zvednout ruce. Pochroumal si přitom sice obě zápěstí, ale toho si v té chvíli nevšímal.

Kadet Eberhardt měl víc štěstí než rozumu. Byl jediný, kdo se připoutal bezpečnostními pásy. Ty se uprostřed roztrhly, ale zabránily mu v tom, aby sdílel osud kapitána Hawka.

Tiff na první pohled viděl, že se jeho učitel zabil. Nicméně se o něj nemohl postarat, teď ho čekaly důležitější věci - mnohem důležitější.

Neznámá loď uhnula a nalétávala na ně z jiného směru. Tiff si přesedl do křesla šéfpilota a ostrým manévrem uhnul, zrychlil a sám na neznámého zaútočil. Přitom se mu hlavou honily ty nejdivočejší představy. Uvažoval, kdo asi pilotuje protivníkovu loď. Tiff netušil nic o tom, že Rhodan o tři tyto lodě přišel, když mu je před časem ukradl Overhead... Věděl jen, že má před sebou nepřítele a rychle zjišťoval, že to tenhle nepřítel s lodí moc neumí.

Elegantně ho obletí a přibližoval se k jedinému zranitelnému místu lodi: zezadu k pohonným tryskám. Tam totiž byla v ochranném energetickém štítu díra.

Položil ruku na červenou páku neutronového děla. Kapitán Hawk říkal, že se na ni nesmí sahat, protože ji lze použít pouze v krajním případě.

Kadet Julian Tiffloor se už necítil být vázán žádnými předpisy. Jednal v sebeobraně.

Zád' neznámé lodi se blížila a Z-82 stále zrychlovala. Tiff stiskl páku.

Vteřina.

Dvě vteřiny.

Oranžový energetický prst vystřelil a pronikl plameny nepřátelských trysek. Rychlostí světla se zavrtal do lodi a prodral se až do strojovny. Tam narazil na arkonidský reaktor.

Po třech vteřinách pustil Tiff páku a ostře strhl Z-82 do strany. Šílenou rychlostí se vzdaloval - i když to naoko vypadalo, že obě lodě stojí ve vesmíru - a fascinovaně sledoval účinek svého útoku.

Zád' nepřátelské lodi vykazovala díru, která po okrajích hořela. Pak byl ohnivý věnec zahalen dýmem a neslyšná exploze jej roztrhla. Křížník praskl.

Protivník byl zničen.

Tiff si oddechl. Teprve teď se mohl věnovat svému učiteli a spolužákovi.

Kapitán Hawk ležel zhroucený mezi křesly. Tiff se nad něj sklonil, ale už jen konstatoval smrt. Kadet Eberhardt seděl bez hnutí a vzpamatoval se ze šoku. Jeho první poznámka byla pro něj typická: „Teď jsme bez učitele. Jak se dostaneme zpátky?"

Tiff si ho pohrdavě změřil. „Za dvě hodiny jsme zpátky na Zemi. Teď mi ale pomozte odnést kapitána Hawka do jeho kajuty."

Položili mrtvého učitele na postel a přikryli ho. Pak se Tiff vrátil do pilotního křesla a sledoval nepřátelský vrak. Byl unášen směrem k mračnu asteroidů. Vpředu nebyla loď poškozena, zato od poloviny trupu dozadu to byly smutné trosky.

V těch však musela zůstat nepoškozená kabina, ve které snad ještě žila posádka bezmocného protivníka. Možná měli ještě nějaké ruční zbraně, ale ty mohli použít pouze tehdy, kdyby na palubu někdo přišel.

A přesně to byla ta věc, kterou Tiff plánoval. Řekl Eberhardtovi: „Podíváme se na ty chlapíky, kteří nás chtěli poslat do pekel?“ Pak se ohlédl ke skříni a dodal: „Někdo z nás by si měl obléct skafandr, opustit loď a nakouknout do toho vraku.“

„Ano,“ přitakal vážně Eberhardt. „To by měl někdo udělat.“

Tiff čekal. Čekal však marně. Víc toho Eberhardt na toto téma neřekl.

„Ten někdo budete vy, kadete Eberhardte.“ Rychle, oblečte se a vystupte si. Vezměte si s sebou ruční paprskomet, kdyby se tam naproti zkřížily dveře.“

„Já?“ vyvalil oči Eberhardt. „Já mám jít vybrat to hnízdo gangsterů? Poslouchajte, kadete Tifflore, já jsem kosmický pilot a ne nějaký agent FBI!“

„Veliteli Tifflore, prosím,“ opravil ho Tiff a nasadil úřední výraz. „A teď si pospěšte.“

Eberhardt pokrčil rameny, ztěžka vstal a vzal ze skříňě impulzní paprskomet. Naposledy zoufale pohlédl na Tiffhora, ale žádná soucitná reakce nepřicházela. Přeshlápl a pak řekl:

„Já tu bandu postřelím a pomstím Hawka. Já osobně. A co uděláte vy, Tiffe?“

„Postarám se, aby se vám nic zlého nepříhodilo,“ chladně ho ujistil Tiff a ukázal na červenou páku neutronového děla. „Aspoň se o to pokusím.“

Eberhardt suše polkl a bez dalšího komentáře opustil kabi-

nu. Tiff počkal, až se rozsvítí zelená signálka, a pak otevřel výstup z lodi.

Z-82 se vznášela zdánlivě nehybně asi deset metrů od vraku. Jednu chvíli se Tiffovi zdálo, že v něm někoho vidí, ale nevěřil tomu. Pak ale znovu spatřil pohybující se obrysy lidského těla ve slabém světle kapesních svítilen. Docela určitě!

Potom se kosmem nesl Eberhardt. Vznášel se, připojen k vlastní lodi pupeční šňůrou zásobovací trubice, a pomaličku se blížil k vraku. Stín za oknem kabiny se zastavil. Zřejmě Eberhardta spatřil.

Eberhardt přistál na povrchu vraku a plazil se jako housenka k průzoru kabiny. Pak spatřil tvář muže, který na něj zíral doširoka otevřenýma očima.

Cizinec měl na sobě skafandr, ale ještě si nenasadil přilbu. Podle tmavé pleti se dalo soudit na míšence, ale Eberhardt si nebyl jist. Každopádně s velkým zadostiučiněním spatřoval v očích neznámého muže děs a strach.

Zamračeně na něj kývl, ukázal mu svůj paprskomet a pak si to namířil k nepřátelské kabině. Jako zázrakem zůstal vstup do ní nedotčen. A teď?

\ Chtěl neznámého zajmout živého, protože mrtvý by byl k | ničemu. Koneckonců bylo dobře vědět, kdo za tím útokem

" vězí. Eberhardt vzal paprskomet a rukojetí třikrát zaklepal na dveře.

Nic neslyšel, protože tam nebyl vzduch, který by vedl zvuk, ale uvnitř v kabině museli slyšet klepání.

Položil hlavu na dveře a čekal, zda nepocítí nějaké záchvěvy, které by znamenaly, že neznámý taky klepe.

A stalo se.

V té chvíli kadeta napadlo, že použije morseovku. Stará, ale osvědčená metoda.

Pomocí ní sdělil muži uvnitř: „Uzavřete helmu a pootevřete dveře. Vyjděte ven. Neozbrojen. Čekám.“

Nenásledovala žádná odpověď. Ale o minutu později se dveře pootevřely.

Eberhardt viděl nejdříve ruku, která opatrně hmatala za sebe, pak záda... V uniformě, kterou nosili kadeti Vesmírné akademie!

Takže mohl použít vysílačku! Eberhardt stiskl tlačítko vysílačky a zaslechl, jak neznámý říká:

„...dobře, kdybyste mě odvezli zpátky na Mars.“

Eberhardt zpozorněl. On chtěl zpátky na Mars? Přilétl tedy z Marsu? Co se to na Marsu dělo?

„Otočte se a dejte ruce nad hlavu!“

Cizinec poslechl. Nyní si Eberhardt mohl pořádně prohlédnout jeho tvář. Nezmylil se. Byl to míšenec a mluvil dobře anglicky.

„Kde jsou ostatní členové posádky?“

„Jsem sám.“

Míšenec nebyl ozbrojen. Eberhardt mu přikázal, aby ustoupil a počkal. Pak vstoupil do velínu lodi, aby zjistil, že tam opravdu nikdo není. Chlapík tedy řídil loď sám. Zvláštní.

Eberhardt se vrátil do centrály a s uspokojením zjišťoval, že se ten druhý ještě nehnul z místa.

„No tak! Jdeme! Táhle naproti do otevřeného vstupu. Nastupte, ale nedělejte potíže! Mírím na vás!“

Cizinec se odrazil a za okamžik přistál těsně vedle vstupu. Ještě jeden pohyb a pak už čekal ve vchodu.

Eberhardt ho následoval se smíšenými pocity. Proběhlo to všechno až příliš hladce. Cizinec přece musel vědět, že ho nečeká nic příjemného. Tak proč se nijak nebrání?

Tiff čekal na zajatce ve velínu. Počkal, až si míšenec sundá helmu, a pak studoval jeho tvář. Působila překvapivě upřímným dojmem. V očích měl vepsán údiv.

„Mluvíte anglicky?" zeptal se Tiff a mávl na Eberhardta, aby zavřel vstup na loď.

Míšenec přikývl, ale mlčel.

„Kdo jste?"

Opět žádná odpověď.

„Bezdůvodně jste nás napadl," pokračoval Tiff a už se to v něm začínalo vařit. Myslel na mrtvého kapitána Hawka. „Chci vědět, proč jste tak jednal a na čí rozkaz."

„Nesmím mluvit," zamumlal míšenec a zavřel ústa, jako by chtěl zabránit tomu, aby mu neuniklo ani slovo.

„Ano? Nesmíte?" podívoval se Tiff. Tušil za tím vším něco velkého. Tohle nebylo pirátské přepadení, každý přece věděl, že na školních lodích žádný poklad nenajde. „Dobrá, tak vás přinutí mluvit někdo jiný. Kadete, zavřete zajatce do kabiny a nechte mu přilbu. Vypumpujte z cely vzduch, aby nemohl utéct."

Přimhouřenýma očima pak sledoval, jak se zajatec dává odvést. Vypadal, jako by se ho celá záležitost netýkala. Tiff počkal na Eberhardtův návrat.

„Kurz Země," rozhodl Tiff. „Spojte se s věží kosmodromu a nahlaste mimořádnou událost. Řekl bych, že se o to na Zemi budou zajímat."

A zatímco Z-82 se šíleným zrychlením vzlétla do vesmíru, ponechávaje vrak svému osudu, radiové vlny ji předbíhaly. Eberhardt vylíčil všechny podrobnosti přepadení, hlásil tragickou smrt kapitána Hawka a byl velmi překvapen, když ho najednou přerušila silná vysílačka. Značně vzrušený hlas se ho zeptal: „Jak vypadala loď, která vás napadla?"

„Malý křižník stejného typu. Důvod útoku neznáme." „Máte zajatce?"

„Ano. Kdo vlastně jste?"

„Bezpečnostní centrála Třetí moci. Reginald Bull. Zůstaňte na příjmu. Musím to ohlásit. Asi se vám ozve Perry Rhodan..."

Vtom se ohlásil Tiff: „Dejte mi to spojení. Promluví si s nimi sám, Eberhardte. Vy se věnujte hmotovému zaměřovači. Třeba nás ještě někdo překvapí. Mám takový pocit, že tady něco nesedí.“

^ ^ ^

„Objevil se jeden z ukradených křižníků, Perry. Zaútočil na loď školní flotily!“

Perry Rhodan povytáhl obočí. „Kde?“

„V blízkosti Marsu. Naštěstí byl jeden z kadetů tak rychlý, že zareagoval a nepřátelskou loď zničil. Má i jednoho zajatce.“

„Zajatce?“

„Proto s tím jdu hned za tebou. Říkal jsem si, že se na toho chlapa rád podíváš.“

„Ty jistě taky, že? Dobrá, kde je ten zajatec?“

„Zatím na školní lodi Z-82. Počkej, spojím tě s tím kadetem. Vracejí se k Zemi.“

O pár vteřin později se ohlásil Julian Tiffloor. Ještě jednou v krátkosti vylíčil, co se stalo. Pak čekal. Perry Rhodan se zamyslel a nato řekl: „Jakže se jmenujete?“

„Kadet Julian Tiffloor, pane.“

„Dobrá. Přistanete na kosmodromu v Terranii a osobně mi podáte zprávu. Vaším nadřízeným dám vědět. Dávejte pozor na zajatce. To je velmi důležité. Mrtvola kapitána Hawka bude odvezena do jeho rodné země. Kdy s vámi mohu počítat?“

„Za osmdesát minut, pane.“

V Tifflově hlase zněl respekt. Perry Rhodan pro něj byl nejen nejvyšším šéfem Vesmírné akademie, ale také legendou. Kde by dnes byla Země, nebýt právě Perryho Rhodana? Lidé by už možná zahynuli pod útokem mimozemšťanů. Možná by už žádná Země ani neexistovala.

„Dobrá, kadete Tifflore, očekávám vás."

Bull přerušil spojení a obrátil se na Perryho: „Tak co myslíš?"

„Bezesporu to byl jeden z těch tří křižníků, co nám ukradl Overhead."

„Overhead, pořád slyším Overhead," zlobil se Bull. „Kdy-bysme aspoň věděli, kdo se za tímto jménem skrývá! Overhead!"

„Je to chytrá hlava, Bully, a předsevzal si, že se tady na Zemi¹ stane čtvrtou velmocí. Dodnes se nám nepodařilo zjistit její totožnost, ale víte, že máme co do činění s bezohledným, velice chytrým člověkem, který se nezastaví ani před vraždou."

„Toho zajatce podrobíme takovému výsledku, že nám o tom neznámým Overheadovi vyklopí úplně všechno."

„Pokud bude vypovídat..., " poznamenal Rhodan.

Bull se nepříjemně zasmál, ale Rhodan pokračoval: „Možná, že se Overhead postaral, aby nemohl mluvit. K tomu stačí prostý hypnotický blok."

„Uvidíme," řekl Bull, aby zaplašil vlastní pochybnosti. ^ ^ ^

Pro Tiffa to byl velký okamžik, když předstoupil před Rhodana. Bylo to poprvé. Tak tohle byl on, zachránce lidstva, hrdina moderní mládeže, bájný Perry Rhodan, který odrazil invazi Individuálních Metamorfů i Topsisiderů, a zachránil tak civilizaci na Zemi.

A usmíval se.

Vedle něj stál muž, kterého také znal z mnoha fotografií a filmů: Reginald Bull, ministr bezpečnosti Třetí moci a Rhodanův osobní přítel.

Tiff se postavil do pozoru. „Kadet Tifflo a kadet Eberhardt hlásí návrat z cvičného letu. Mimořádné události: útok cizí-

ho křižníku, smrt kapitána Hawka, zneškodnění protivníka, jeden zajatec."

Rhodan se přestal usmívat, vykročil a podal Tiffovi ruku. „Děkuji vám za vaši statečnost, kadete Tifflore. Pomstil jste kapitána Hawka a prokázal jste nám velkou službu. Bez vás bychom nevěděli, kdo létá vesmírem na našich ukradených lodích. Tohle je ten zajatec?"

Eberhardt a míšenec stáli o krok za Tiffem. Oba byli stejně oblečeni, takže nebylo divu, že Rhodan ukázal na kadeta. Tiff se musel snažit, aby nepropukl v smích.

„Promiňte, pane, ale to je kadet Eberhardt. To on zajal toho muže."

Rhodan podal ruku i Eberhardtovi a obrátil se k míšenci: „Takže to jste vy. Kdo jste? Na čí rozkaz jste jednal?"

Bull se zamračil. „Nač to divadlo? Máme tady přece naše mutanty! Nechme přivést Johna Marshalla a hned budeme vědět, na čem jsme."

Rhodan přikývl. „Postarej se o to, Bully. Já si zatím popovídám s našimi hosty. Jakmile začne mluvit, dej mi vědět."

Bull vykročil k zajatci, popadl ho za paži a odcházel s míšencem pryč jako s dobrým přítelem.

Rhodan se pak otočil zpátky k Tiffovi.

„Tak, a teď mi zevrubně popište, co se stalo. Chci znát všechny podrobnosti, jakkoli vám budou připadat bezvýznamné "

•

A Tiff začal vyprávět.

^ A ^

Radioaktivní záření, které od roku 1945 v zemské atmosféře existovalo, způsobovalo, že se relativně často rodili lidé mimořádných paraschopností - mutanti. Byli nadáni telekinezí, teleportací, hypnotickými vlastnostmi a podobně.

Perry Rhodan si toho brzy všiml a sestavil speciální sbor takovýchto mutantů. Ti pak tvořili páteř jeho operativní síly.,

John Marshall byl jedním z těchto mutantů. Před ním nikdo neutajil své myšlenky, a ze zkušenosti věděli, že se dorozumí. i s mimozemšťany.

4

Zajatec z útočného křižníku však byl docela normální člověk - alespoň na první pohled to tak vypadalo. Když Marshall pronikl do jeho myšlenek, nenarazil na žádnou překážku, ale přesto se mu zdálo, že to jsou jenom velmi povrchní myšlenky.

„Kdo vám dal rozkaz, abyste zaútočil na školní loď Z-82?“ zeptal se a zahleděl se míšenci do očí.

>

V koutě místnosti stála japonská telepatka Išimatsu. Pošeptala Marshallovi: „Má hypnoblok. Jeho vzpomínky spočívají v hypnotickém energetickém poli. Nepronikneme jím.“

„Co kdybychom to zkusili s protiblokem?“ navrhoval Bull.

Išunatsu zavrtěla hlavou. „To by asi nebylo nic platné, ale zkusit to můžeme. André Noir bude tím pravým.“

Noir, Francouz narozený v Japonsku, o pár minut později vstoupil do místnosti a zastavil se u dveří. Nenápadně pozoroval mlčícího zajatce. Noir byl takzvaný „hypno“ jednotky mutantů. Bez potíží pronikal do vědomí bytostí a uměl způsobit, že se podvolily jeho vůli. Nikdo by to do toho obtloustlého, usměvavého mužika ani neřekl.

André Noir se pomalu blížil. Očima si měřil zajatce. Aniž by se na Marshalla nebo na Bulla podíval, řekl: „Klidně nám řekněte své jméno, jste tady mezi přáteli. Povězte i jméno svého nadřízeného. Vím, že jste pod tlakem, ale musíte se uvolnit, jestli se chcete někdy znovu stát svobodným mužem.“

„Raději žít pod tlakem, než nežít vůbec,“ váhavě odvětil míšenec a všichni kolem cítili, že mu tato slova vložil do úst někdo jiný.

„Žít svobodně je lepší,“ tvrdil vmlouvavě Noir.

Zajatec na to nereagoval.

Noir nasadil svou neuvěřitelnou sílu ducha, aby rozbil štít, který míšenci kdosi zabudoval do mozku. Marshall a Bully stáli mlčky opodál, stejně jako Rhodan a malá Japonka.

A potom se to konečně podařilo. Zajatec najednou vytřeštil oči, zažíral na svůj protějšek a otevřel ústa dokořán. Pak vyhrkl: „...na všechno útočit a ničit... Nenávist, strašná nenávist... Ovládnout svět... mutanti... já taky... a Overhead..."

„Kdo je Overhead?" zvolal ode dveří Perry Rhodan.

„Overhead...," koktal zajatec. „Overhead je..."

Ve zlomku vteřiny se mu změnila tvář: najednou vypadal vyděšeně a tělem mu projela bolest. Nohy se pod ním podlomily. Rhodan přiskočil a chytil ho do náruče.

„Je pozdě," zamumlal. „Hypnoblok byl příliš silný. Ale zabilo ho něco jiného: příliš silný hypnotický rozkaz!"

Pak bezvládného míšence položili na pohovku. John Marshall se sklonil a prohlédl ho.

„Co to mohlo být za rozkaz?" divil se Bull.

„Rozkaz zemřít," odpověděl Marshall. „Prostě našemu zajatci přikázal, aby zemřel, a on zemřel."

„Je to vůbec možný?"

Francouz vážně přitakal.

„Myslím," řekl zamračeně, „že jsem našel svého mistra."

A bez toho, aby vyčkal odpovědi, opustil místnost.

„Zase Overhead," zaskřípal zuby Bull. „Během posledních hodin zabil dva muže. Kapitána Hawka a tady toho míšence."

„Vládne mutantům, které ovládá," ozval se Marshall. „Když náš zajatec umíral, na vteřinku jsem do něj pronikl. Byl to slabý mutant, ale měl fotografickou paměť. Proto byl schopen sám řídit loď. Jistě by nám mohl říct zajímavé věci."

„Jistě," přikývl Rhodan. „Proto taky musel zemřít." Zamračil se a podíval se na Marshalla. „Nedokázal jste zjistit, odkud přišlo to hypnotické ovlivňování?"

„Odkud? Jak to myslíte?"

„No, **docela prostě...**"

„Noir zachytil impulzy ze dvou směrů. Přesně ze západu a z východu."

Rhodan se zarazil. „Ze dvou směrů zároveň?" zvolal překvapeně.

„To je divné. Nebo zase ne tolik, svět je přece kulatý. Ale málem bych se vsadil, že přišly jenom z jednoho směru, totiž zeshora. Nebo je Mars ještě pod horizontem?"

John Marshall se za ním němě díval, když opouštěl místnost. Bull ukázal na zajatce: „Takže je mrtvěj?"

„Ano," přikývl Marshall.

:| ! _ ^ ^ ^

i Poručík Becker velel hraniční strážci Východ. Šlo o deset ne- l daleko od sebe rozmístěných bojových stanovišť, vybavených arkonidskými neutronovými děly.

Strážní jednotka měla posádku kousek stranou. Malé kino, bar a bazén byly jediným zpestřením volného času vojáků, pokud nenasedli do autobusu a nerozjeli se do nejbližšího města.

Seržant Harras právě ohlásil návrat ze služby a dal svým mužům rozchod. Měli teď osm hodin volna. Až půjdou znovu do stráže, bude už tma.

Z nebe pálilo horké slunce. Nikde ani mráček. Harras si neuměl představit nic příjemnějšího, než shodit ze sebe propocenou uniformu a skočit do bazénu. Tam zůstane tak dlouho, dokud ho hlad nevyžene do kantýny.

Oblečen jen v plavkách opustil svůj pokoj, který sdílel s dalšími dvěma seržanty, a loudal se k bazénu. Tam se zastavil a zhluboka se nadechl vůně vody. Koupalo se tam asi třicet mužů, pokřikovali na sebe a dělali vtipy, v nichž nešetřili ani Harrase.

„Bojíš se vody?“ zvolal kdosi na seržanta a plácl dlaní do hladiny, aby ho postříkal. „Tak rychle skoč, jestli nejsi srab!“

Seržant Harras najednou zaváhal. Ještě před okamžikem se těšil, jak se ponoří do chladivého živlu, ale teď ho něco zdržovalo. Nicméně touha po osvěžení byla silnější, udělal krok kupředu a ponořil se.

„Bazén přetéká!“ vykřikl kdosi žertem.

Harras to však nevnímal, protože se potopil na dno a byl rád, že je sám a nic neslyší.

Zachvátily ho podivné myšlenky a přání. Vypnuly jeho normální já. V mozku pocítil silný tlak. Možná už příliš dlouho zadržoval dech.

Odrasil se ode dna a vystrčil hlavu z vody. To, co spatřil, potvrzovalo jeho domněnky - muži spěchali k okraji bazénu a vyskakovali ven. Nikdo nic neříkal. Vypadalo to, že za tu dobu, co byl pod vodou, dostali nějaký rozkaz. Rozkaz opustit bazén.

Naproti u východu z budovy se objevil poručík Becker. Mával oběma rukama a cosi křičel. Harras mu však nerozuměl.

A přece věděl, co Becker křičí: „Poplach! Všichni okamžitě nastoupit! Bojový poplach!“

Seržant Harras vběhl do svého pokoje, oblékl si ještě teplou uniformu, opásal se řemením a rozběhl se na shromaždiště. Polovina jednotky tam už stála. Od stanovišť se blížila pásová vozidla. Harras překvapeně zjišťoval, že jsou naložena odmontovanými neutronovými děly. Teď byla hranice nechráněna. Ale říkal si, že stráž třeba převzali arkonidští roboti.

Poručíka Beckera nezajímalo, že jednotka nenastoupila v plném počtu. Měl velmi naspěch a pobízel své poddůstojníky, aby přidali. Sotva se deset vozidel zformovalo, přikázal odjezd.

Seržant Harras cítil, že něco není v pořádku, ale nedokázal

se přinutit, aby o tom soustředěně přemýšlel. Tlak v jeho hlavě neustával, naopak, byl silnější. Così ho nutilo mechanicky se pohybovat a poslouchat.

Poručík Becker určil směr k loděnicím Třetí moci, vzdáleným asi dva kilometry. Vozidla s neutronovými děly jela napřed. Střelci seděli za mířidly připraveni k palbě.

Harrase na okamžik napadlo, že se někoho zeptá, co se vlastně děje, ale pak to neudělal. Muselo se stát něco strašného...

Ale to byl přece nesmysl...

Od loděnice přijížděla tři vozidla. Když zastavila, z prvního vystoupil arkonidský bojový robot.

Posila, řekl si s úlevou Harras. Stejně jako ostatní viděl v těchto bojových strojích přátele a spojence. Společně bránili Třetí moc před případnými útočníky.

Poručík Becker však udělal cosi zcela nepochopitelného. Vydal svým lidem rozkaz robota zničit. Vozy s děly se postavily do půlkruhu, v jehož ohnisku stál robot.

Harras nedokázal tasit zbraň. Věděl, že Becker vydal nesmyslný rozkaz, ale neměl v sobě dostatek síly, aby mu v tom zabránil. Zůstal pasivní, to bylo všechno, co dokázal. Koutky očí sledoval, jak se někteří vojáci brání vykonat rozkaz.

To je vzpoura, říkal si Harras. Vzpoura proti Rhodanovi a Arkonidanům. Vzpoura proti armádě bojových robotů.

První dělo vystřelilo paprsek soustředěné energie proti nic netušícímu robotovi, a zahájilo tak nesmyslnou bitvu. Z celkem devíti robotů se čtyři tavili v písku pouště. Ostatní bleskurychle zareagovali.

Počítačové programy neznají strach. Jenom fakta.

Někdo na roboty zaútočil, a bylo jedno, kdo. Jejich levé ruce se zvedly a zůstaly ve vodorovné poloze. Proměnily se v děla.

Ještě než Beckerova děla stačila vyslat druhou salvu, byla zasažena energetickými paprsky robotů. Dvě děla se ohnula, jako by byla z vosku, třetí se roztavilo v obláčku dýmu.

Ostatní děla se nacházela mimo ničivou zónu. Robotí neměli nejmenší šanci, 'r {.

Zachvíti bylo po boji. t'; ,;:' .

Poručík Becker vzal do ruky paprskomet a odešel ke třem čekajícím vozům. Řidiči ho očekávali s bezvýraznými tvářemi a nijak se nesnažili jít zničeným robotům na pomoc.

„Podléháte mému velení," zavrčel na ně Becker.

Seržant Harras stál v pozadí. Z toho, co se dělo, nic nechápal, ale věděl, že se stalo něco hrozného. Beckerovi muselo náhle přeskočit. Ale - co on sám? Proč poslouchal nesmyslné rozkazy? Proč se jim nebránil? Co ho k tomu nutilo?

Ty bolesti hlavy! Pořád ho neopouštěly. Možná to bylo tím nesnesitelným vedrem. Slunce stálo téměř kolmo a žhnulo dolů na poušť. Blízká loděnice se chvěla v rozpáleném vzduchu.

A pak to zase přišlo, jako by mu do mozku sahaly jemné prsty a sondovaly jej. Najednou však ty prsty přestaly být jemné, staly se vyzývavé a rozkazující. Vymazaly jeho vůli a vypnuly normální myšlení.

Stejně jako ostatní se pohnul kupředu, překročil zničené roboty a minul rozstřílené vozy.

Naproti u loděnic si všiml pohybu. Z bunkrů tam vybíhali muži se zbraněmi v rukou. Zprava se přiřítíl turbovůz a zastavil těsně u jedné z budov. Muži vystupovali. Jeden z nich držel v náručí malou, hranatou krabici.

Poručík Becker zvedl ruku.

„Do rojnice! Zaútočíme na loděnici!"

Seržant Harras neváhal a tasil zbraň.

^ A ^

Bull se vřítíl k Perryemu do kanceláře. Byl rozcuchaný, zarudlý a udýchaný. Ruce se mu třásly.

„Potkals čerta?“ zeptal se Perry.

„Brzy tady bude,“ odpověděl Bull a zafuněl. „Tam venku propuklo peklo. Strážní jednotka poručíka Beckera utočí na loděnici!“

„Cože?“ zeptal se Rhodan a pozorně se na Bulla zahleděl. „Becker utočí na loděnici? To je snad přehnaný vtip, Bully...“

„Je to tak! Ty lidi zešíleli! To je určitě zase dílo toho zatraceného Overheada!“

„Overhead?“ zamumlal Rhodan a vstal. Pořád měl před očima zajatého míšence, který zemřel na Overheadův rozkaz. Ještě teď ho z toho mrazilo. „Jedeme tam. Bully. Obstarej psychozářič a malý neutralizátor gravitace. Pospěš si, čekám venku u vozu.“

Bull se na nic nevyptával, otočil se a utíkal ven. Když se Rhodan o dvě minuty později vynořil před budovou. Bull už • na něj čekal. V náručí držel nevelkou kovovou krabici. „Jinak s sebou nikoho nebereme?“

„Když to nezvládneme my dva, tak nám nikdo jiný nepomůže,“ zavrtěl Rhodan hlavou a posadil se.

Rozjeli se směrem z města.

„Ale co my?“ zeptal se cestou Bull. „Nás Overhead nemůže ovlivnit?“

„Víme, že se o to kdysi pokoušel s Crestem. Bez úspěchu. Arkonidský mozek se hypnóze ubrání, ať je sebesilnější. My dva jsme prošli arkonidským hypnoškolením. Bully. Snad se to na nás podepsalo. Aspoň doufám.“

„Já taky,“ povzdechl si Bull.

Čím více se přibližovali k loděnici, tím zřetelněji rozeznávali v oblaku prachu za městem Beckerovy vojáky. Rhodan přemýšlel, proč Overhead nepoužil své schopnosti někde, kde by mu to přineslo větší úspěch. Když už dokázal vnutit svou vůli celé jednotce, proč ji neobrátil na piloty Rhodanových lodí a nepřikázal jim, aby odstartovali a zaútočili na Terranii?

Proč se spokojil s poměrně bezvýznamnou bojovou akcí, o které věděl, že je nesmyslná?

Chtěl Rhodana znervóznit?

S Bullem se mu to podařilo. Nervózně si pohrával s tyčinkou psychozářiče a ruce se mu potily.

„Sebralo tě to?“ zeptal se Rhodan. „Hlavně si nemysli, že se Overhead s touhle akcí spokojí. To je teprve začátek.“ „Začátek?“ zaúpěl Bully. „Naši vlastní lidi na nás střílej a tomu ty říkáš začátek?“

Rhodan neodpovídal. Minuli kordon robotů a zastavili u loděnice.

Bully vyskočil, zvedl stříbrnou tyčinku psychozářiče nad hlavu a zvolal: „Místo! Udělejte místo!“

Rhodan mu vzal krabici a postavil ji na zem. Zdálo se, že vlivu psychozářiče příliš nevěří. „Pokus se jim přikázat, aby se obrátili a vrátili na svá stanoviště,“ řekl Bullovi a potom se obrátil na bezradné důstojníky, kteří postávali kolem. „Měj-^ té své muže v pohotovosti, ale nestřílejte dřív, než vám řeknu. Nechceme zabíjet vlastní lidi.“

„Zničili devět robotů,“ řekl jeden kapitán.

„To je mrzuté, ale roboti nejsou lidé. A kromě toho to provedli proti své vůli.“

„Proti své vůli?“ divil se kapitán, ale žádné další otázky už nekladl. Ani by se k tomu nedostal, protože teď se dal do práce Bull.

Poklekl a namířil psychozářič na nedobrovolného nepřítele. Pak stiskl tlačítko a nahlas řekl: „Poručíku Beckere, rozkazuji vám a vašim lidem, abyste se vrátili na svou základnu. Všechny jiné dosavadní rozkazy jsou neplatné.“

Ale Becker nereagoval.

Naopak - nad Bullovou hlavou zasvištěl paprsek a zakousl se do kovové stěny za jeho zády.

„Overheadova síla je větší než síla našeho psychozářiče,“

poznamenal klidně Rhodan, ale Bull se nevzdával. Ještě jednou namířil arkonidskou hypnozbraň na poručíka a jeho lidi, znovu zopakoval svůj příkaz, ale ti ani teď nezareagovali podle jeho přání.

V té chvíli Rhodan pochopil, že proti Overheadovi nemohou bojovat jeho vlastními zbraněmi. Tady pomůže jenom hrubé násilí, říkal si. Namířil neutralizátor gravitace na poručíkovu jednotku a stiskl tlačítko.

Seržant Harras právě udělal krok kupředu, aniž by věděl, proč jej vlastně dělá, když ztratil půdu pod nohama. Vznesl se nahoru a přitom se otáčel podélně kolem své osy. Lekl se, pustil paprskomet, ale ta věc nepadala dolů, nýbrž se vznášela s ním.

Jako Harrasovi se vedlo i ostatním. Nejhůře na tom byl poručík Becker, který vyletěl vzhůru jako střela. Bezmocně přitom mával rukama jako větrník. Pak se ale dostal mimo dosah neutra! izátoru, a aniž by ho Rhodan mohl zachránit, zřít se k zemi jako kámen.

Stal se tak jedinou lidskou obětí akce.

Beckerova jednotka plula vzduchem. Rhodan se otočil k důstojníkům a řekl: „Teď snížím intenzitu antigravu. Pošlete své lidi, aby postupně zatýkali a odzbrojovali ty nešťastné muže, jakmile se dotknou země...”

Stalo se, jak řekl, a zanedlouho už mohl antigrav vypnout. Potom vzal Bullovi psychozářič a zablokoval Beckerovy vojáky před dalšími Overheadovými hypnopříkazy.

Pět minut nato to Overhead vzdal.

Seržant Harras cítil, jak bolest hlavy rázem polevila. Nejdříve nechápal, kde vlastně je. Měl zato, že pořád ještě leží na dně bazénu, a nyní se velmi upřímně divil, proč na něj míří tolik kanónů.

Jemu i jeho kamarádům pak Rhodan vysvětlil, co se stalo a upozornil je, že se Overheadův útok může opakovat...

Opodál ležela mrtvola poručíka Beckera.

„Máme nějak moc mrtvých, Perry," poznamenal Bull. „Už bysme s tím pomalu měli začít něco dělat."

Rhodan neodpovídal. Mlčky se vraceli do Terranie, kde na ně čekala další špatná zpráva. Posílala ji Betty Toufryová z New Yorku, kam byla vyslána, aby před Overheadem střežila finančníka Třetí moci, Homera G. Adamse.

Ted' se zdálo, že Adams opět podlehl hypnotickému vlivu, jak se to už jednou stalo. Jeho poslední příkazy odporovaly zdravému lidskému rozumu a málem přivedly celou Generál Cosmic Company do záhuby.

Betty se na poslední chvíli podařilo tyto příkazy pomocí psychozářiče zrušit. Dokud se nacházela v Adamsově blízkosti, nemohlo se nic stát, ale koneckonců ho nemohla sledovat na každém kroku.

Rhodan okamžitě navázal spojení s GCC.

„Helou, Adamsi," pozdravil, když na obrazovce spatřil malého, obtloustlého mužíka se smutnýma očima. „Slyšel jsem, že zase byly nějaké problémy."

Adams chtěl něco namítnout, ale Rhodan se nedal rušit.

„Nemusíte se mi omlouvat, pane Adamsi. Máme tady stejné problémy. Moc tajuplného nepřítele sahá kolem celého světa. Řekněte mi jen, jestli to nějak cítíte, když na vás chce Overhead zaútočit?"

Adams váhavě přitakal.

„Vyvolává to takový divný tlak v hlavě, ale to už je pozdě. Kdyby nebyla Betty poblíž, opravdu nevím, co by se stalo. Je mi moc líto, pane Rhodane, ale na mě se už nemůžete spolehnout."

„Nesmysl, Adamsi, tohle neříkejte! Chovejte se pasivně, dokud nedostanete další příkazy. Během následujících dní se vyhýbejte větším akcím. Jednoho dne udělá i Overhead chybu a pak udeříme my."

„Doufejme, že se to stane brzy. Není příjemné pořád počítat s tím, že nejste pánem svých smyslů.“ Rhodan se povzbudivě usmál a zrušil spojení. Jakmile zhasla obrazovka, pohasl i jeho úsměv.

^ A ^

Felimer Lloyd byl podle zevnějšku docela normální, všední typ člověka, pokud pozorovatel nebral v potaz temnou barvu jeho kůže a flegmatické chování. Před mnoha lety pracoval v jedné americké atomové elektrárně jako asistent, ale pak ho objevili Rhodanovi lidé.

Protože Lloyd byl přirozený mutant.

Byl schopen přijímat mozkové vlny lidí, rozčleňovat a analyzovat je. Neuměl doslova číst myšlenky, ale odhadl jejich pocity a podle nich i záměry. Když s někým mluvil, okamžitě věděl, jestli je to přítel nebo protivník. Jeho schopnosti z něj dělaly takzvaného zaměřovače jednotky mutantů.

Felimer Lloyd stál docela nenápadně za bariérou moskevského letiště a pozoroval vystupující a nastupující pasažéry pravidelné linky, která na zakázku Třetí moci spojovala kontinenty.

Během uplynulých týdnů byly dva z letounů této pravidelné linky vinou sabotáže zničeny ve vzduchu. Bezpečnostní centrála Třetí moci proto nasadila do akce mutanty, aby zabránili dalším případným neštěstím.

Tak se stalo, že Felimer Lloyd létal z kontinentu na kontinent, svým tichým způsobem kontroloval myšlenky pasažérů a dával pozor, aby se na palubu nedostal nikdo podezřelý.

Ještě nevěděl, jestli s tímhle letounem odletí z hlavního města Východního bloku. Moskva se mu líbila a kromě toho tu našel několik dobrých přátel.

Jen tak mimochodem přelétl pohledem elegantní pár, který

přešel přes chodník a mířil si to k letadlu. Člověk by řekl: čerství novomanželé na svatební cestě. Každopádně nikterak nebezpeční.

Felimer zasněně hleděl k městu.

Náhle to s ním trhlo. Odněkud se přibližovalo zlo. Někdo tu myslel na zlo a zkázu, na vraždění a smrt.

Dosah jeho schopností nebyl velký, jenom několik set metrů, ale síla negativních myšlenek byla tak mocná, až měl pocit, že se dotyčný musí pohybovat někde nablízku.

Horečně se rozhlížel.

Lidé tam postávali ve skupinkách a bavili se, loučili se, mávali si. Mladá dáma na neuvěřitelně dlouhých, štíhlých nohou kráčela k letadlu. V ruce držela velkou koženou kabelku. O kus dál nalevo spatřil Lloyd postavu policisty, který pozorně sledoval pasažéry.

Lloyd se vrátil pohledem k mladé dámě. Jeho pocit sílil. Ano, určitě, ty negativní myšlenky musely přicházet od ní! Nechtělo se mu uvěřit, ale bylo to tak.

Opatrně vykročil za dívkou. Měla na sobě moderní kostým a působila dojmem, že hodně sportuje. Její krok byl pružný a měkký.

Ještě tři minuty do startu. •

Když vstoupil na schody, dáma už byla nahoře u vchodu a ukazovala svou letenku. Prohodila pár slov se stevardkou a zmizela v útrobách letadla.

Lloyd ji následoval. Stačil mu průkaz. Dostal místo naproti ní.

Myšlenky na cosi strašlivého náhle zeslábly a uvolnily prostor pro klid a prozatímní pocit bezpečí. Lloyd docela určitě věděl, že nyní žádné nebezpečí nehrozí. Ale také mu bylo jasné, že nesmí krásnou ženu spustit z očí, dokud bude v letadle.

Bylo jí tak pětadvacet, měla štíhlou postavu a hnědé vlasy.

Poněkud šikmé oči dělaly její oválný obličej zajímavějším. Lloyd si uměl docela dobře představit, že by to mohla být Overheadova agentka.

Stroj odstartoval a brzy sklouzl za zapadající slunce. Rychlost letounu byla tak velká, že měli slunce pořád nad horizontem, dokonce i ve chvíli, kdy přistávali na berlínském letišti Tegel.

Když dívka vstala a vykročila ke dveřím, Lloyd v sobě cítil narůstající vlnu vzrušení. Také vstal a pospíšil si, aby ji neztratil z očí. Její mozkové vlny byly tak intenzivní, že se jim sotva bránil. Téměř bolestně se mu vpišovaly do vědomí.

Vystoupila a spěchala k celní bariéře. V ruce svírala letenku. Zavazadla neměla.

Lloydovi bylo, jako by mu někdo na hlavu vylil kbelík horké vody.

Rázem pochopil. Ta dáma neměla nic v ruce. Kabelku nechala v letadle.

Obrátil se na podpatku a rozběhl se k letadlu, protlačil se mezi vystupujícími pasažéry, vůbec se neohlížel na jejich zlostné poznámky a jedním skokem se octl u sedačky, na které dívka ještě před chvílí seděla.

Kožená kabelka stála pod ní.

Popadl ji, zvedl ji nad hlavu a rozběhl se zpátky. Na okamžik měl dojem, že její majitelku už ztratil z očí, ale pak ji objevil u východu. Sháněla taxík. Lloyd zachytil vlny jejího mozku a zjistil, že je velmi nejistá. Nebyla snad plně přesvědčena o tom, co dělá?

Přiběhl právě včas, aby ji viděl nasedat do taxíku. Několika dlouhými kroky k němu dorazil, otevřel dvířka a už za jízdy si přisedl. Pak se podíval do dívčích zděšených očí. Nehleděla na něj, ale na kabelku, kterou držel v podpaží.

„Panebože,“ zaúpěl Lloyd. „Málem jsem vás už nechytil. Tohle jste zapoměla v letadle.“

Dívka sáhla do zádří a vytáhla malý kolt. Lloyd však byl varován jejími mozkovými vlnami, takže byl připraven a okamžitě jí zbraň zabavil.

„Neblázněte, má drahá," varoval ji tichým hlasem. „Myslím to s vámi dobře..."

„Lžete," zavrtěla hlavou. Mluvila tvrdou angličtinou s ruským přízvukem. „Sledujete mě už z Moskvy. Copak si myslíte, že jsem si vás nevšimla?"

„Umíte číst myšlenky?"

Chvilí váhala, pak přikývla. „Ano, jsem telepatka."

Lloyd byl na okamžik zklamán a dokonce vyděšen. Jak se dokáže vypořádat s někým, kdo umí číst jeho myšlenky? I ty nejtajnější? Pak pokrčil rameny.

„Dobrá, takže spolu můžeme mluvit otevřeně. Overhead vám dal za úkol sabotovat leteckou dopravu Třetí moci. Tady v té kabelce tiká nálož. Nastavila jste časový spínač a nechala ji v letadle. Měla explodovat mezi Berlínem a Londýnem. Uhodl jsem?"

Změřila si ho pohrdavým pohledem. „A kdyby?"

„Pak by měl Perry Rhodan zájem si s vámi popovídat."

Přes její krásnou tvář přelétl stín.

„Nemám chuť bavit se se zrádcem lidstva. Klidně mu to vyřídíte. Mimochodem, na vašem místě bych se snažila té kabelky rychle zbavit. Nálož je dost silná na to, aby nás oba poslala k nebesům. Jenom já znám nastavený čas exploze."

„Dokud jsme tady spolu a vy nejevíte známky rozrušení, nemůže se nic stát," odpověděl logicky Lloyd. Naklonil se a odsunul skleněnou přepážku k řidiči: „Odvezte nás zpátky na letiště, prosím," řekl a zavřel, aby se znovu obrátil k dívce:

„Potěšilo by mě, kdybychom se vzájemně představili. Mé jméno už znáte. Jak mám říkat vám?"

„Taťána Michajlovna," odpověděla trucovitě a Lloyd cítil, že mluví pravdu. „Ale víc se toho nedozvíte."

„Perry Rhodan a jeho mutanti se toho určitě dozvědí víc," sliboval chladnokrevně a s uspokojením zjišťoval, že to vylekalo. „Na letišti mám stíhačku. Za několik hodin budeme v Terranii."

Neodpovídala. Očima zamyšleně pohlížela na kabelku. Všichni ml si toho a usmál se.

„Bez starosti, madam, na Sibiři jedna malá exploze nikomu neuškodí. Dřív jich tam bývalo víc."

Zarputile mlčela.

^ ^ ^

Duchovní souboj mezi Johnem Marshallem a Tatjánou Michajlovnou trval jen krátce, protože Ruska brzy uznala, že mlčet by bylo bezúčelné. Kromě toho tam byl ještě někdo, s kým vůbec nepočítala: Perry Rhodan.

Váhavě se rozpovídala: „Jako všichni lidé jsem i já na Třetí moc pohlížela skepticky. Pro mě jste byl zrádce, pane Rhodane, protože jste se spojil s mimozemšťany a pak jste se pokusil ovládnout svět. Zabránil jste sice světové válce, ale to jenom proto, abyste posílil své pozice. My bychom sjednotili svět i bez vás."

„O tom jsem přesvědčen," zamrkal na ni Rhodan. „Ale svým způsobem. A já zase tím svým. Co se vám na tom nelíbí?"

„Jisté věci. Jednoho dne jsem potkala muže, který smýšlel podobně jako já: proklínal Třetí moc a toužil po míru. Po našem míru. Spojila jsem se s ním, a protože on o mých telepatických schopnostech nic nevěděl, zjistila jsem všechno. Vznikala Čtvrtá moc, která nemá nic společného s Mléčnou dráhou a jejími národy. Overhead dělá pozemskou, nikoliv galaktickou politiku."

„Velmi úzkoprsé," přikývl Rhodan. „Ale pokračujte, slečno."

„Připojila jsem se k Overheadovým lidem. Jeho boj je spravedlivý, protože je namířen proti něčemu, co je nám naprosto cizí. Jde nám o přirozený vývoj..."

„Nesouhlasím s vámi. Lidstvo se nemůže izolovat a myslet si, že je jedinou inteligentní civilizací ve vesmíru. Není to pravda! Strčte hlavu do písku a při nejbližší příležitosti vás nepřátelé z kosmu zabijí. Dnes je kontakt s mimozemšťany nutností. Nemůžeme zavírat oči před tím, co všechno se stalo. Rozhodli jsme se pro něco, a na tom nic nezmění ani žádný Overhead."

„On nechce nic měnit. Je jenom proti vaší diktátorské vládě."

Rhodan se usmál a krátce pohlédl na Marshalla.

„Kdybych chtěl vládnout jako diktátor, tak by tady dávno nějaká diktatura byla. Nemyslíte?"

Zaváhala.

„Ano, to je pravda. Proč jste ji nenastolil?"

„Protože ji nechci. Dívejte se na mě spíš jako na někoho, kdo upozorňuje na cestu, po které musíme jít."

Neodpovídala, ale podle jejího výrazu bylo zřejmé, že usilovně přemýšlí. Vtom telepat John Marshall řekl:

„Jak je to možné, slečno Michajlovno, že nedokážu jasně zachytit všechny vaše myšlenky? Ještě jsem se nesetkal s člověkem, který by je přede mnou dokázal ukrýt."

Tatana se usmála. „Kromě telepatie mám ještě další schopnost: dokážu silou vůle vytvořit blok proti cizímu ovlivňování."

„To že umíte?" divil se Rhodan. „A jak jste na to vlastně přišla? Je přece málo lidí, kteří to svedou."

„Overhead hypnotizér je," zdůraznila Tatana.

Rhodan se na ni dlouho díval, než pomalu přikývl.

„A vy jste schopna ubránit se jeho dálkovému hypnotickému vlivu?" řekl. Počkal, až přitaká, a pak pokračoval: „Tak-

že dokážete právě teď jednat proti jeho vůli?" Znovu přikývla. „Víte také, že dává svým spolupracovníkům příkaz, aby zemřeli, jakmile se dostanou do zajetí?"

Zbledla.

„Cože?" zeptala se vyděšeně.

„Ano, umírají na rozkaz," opáčil brutálně Rhodan. „Proto se snažte, abyste ho odblokovala. Jste kromě nás pravděpodobně jednou z mála, kdo před Overheadem obstojí. On nezná naše mozkové vlny. Možná na nás umí trochu zapůsobit, ale neumí nám zastavit srdce."

„To je neuvěřitelné!" vykřikla dívka. Nedokázala se vypořádat se zjištěním, že by její idol byl mužem bez skrupulí. Rhodan využil situace: „Overhead zhypnotizoval jednu mou jednotku a přikázal jí, aby po nás střílela. Naštěstí jsme stačili zabránit nejhoršímu. Máme to všechno na záznamech. Chcete je vidět?"

Tatána chvíli přemýšlela, pak si schovala tvář do dlaní. „A já byla tak zaslepená, že bych zabila sto lidí. Ta bomba..."

„Už na ni nemyslete," řekl tiše a vmlouvavě Rhodan. „Lidé udělali z dobré vůle mnohem horší věci. Jednala jste podle svého přesvědčení. Až se trochu seberete, Lloyd vás dopraví zpátky do Moskvy. Nikdo vás nenutí, abyste tu zůstávala."

Vyjeveně na něj pohlédla.

„Vy mě pustíte?"

„Proč bych vás měl držet? Nevěřím, že byste se nechala znovu oklamat. Overhead je nejenom hloupý egoista, ale také zločinec. A já se jednoho dne dozvím, kdo se pod maskou Overheada skrývá."

„Vy nevíte, kdo je Overhead?" zeptala se zkoumavě.

Rhodan zavrtěl hlavou, ale pak zpozorněl a předklonil se: „Vy snad ano?"

Tatána s požitkem přikývla.

„Já ho dokonce znám osobně."

^ ^ ^

Cliffom Montemy byl tlustý, odulý a nepohledný mužík. Ženy se mu vyhýbaly, což se podstatně podepsalo na jeho charakteru. Už ve dvaatřiceti letech byl téměř bez vlasů, a proto téměř bez ustání nosil klobouk. Ovšem jeho mimořádná inteligence daleko zastíňovala jeho ubohý zjev.

Cliffom Monterny byl nejsilnějším hypnotizérem na světě.

Pozorně sledoval vznik Třetí moci. Věděl, že Rhodan dává dohromady jednotku mutantů - lidí, jako byl i on, Monterny - a dokonce občas zvažoval, že se sám přihlásí Rhodanovi k dispozici, ale nakonec to nikdy neudělal.

Vždycky zvítězila jeho ješitnost. Říkal si: nejsi snad mutant? Nedokážeš vést celé lidstvo, když budeš chtít? Nemohl by sis sám vytvořit vlastní jednotku mutantů?

Clifford Monterny začal kolem sebe ve vši tajnosti shromažďovat lidi s mimořádnými parapsychickými vlohami.

Stal se Overheadem, mužem, kterého téměř nikdo neznal, a jenž se zdál být všude a nikde. Jeho majetek mu umožnil zařídit si v horách Utahu skutečnou pevnost. Sto kilometrů východně od Velkého solného jezera, na úpatí hory Emmonds Peak, ležela na devíti kilometrech čtverečních jeho farma. Zdejší budovy zrenovoval a obestavěl tak, že měly všechny atributy moderní pevnosti.

Tak v naprosté odlehlosti vyrůstal hlavní stan moci, která mohla být nebezpečná i Rhodanovi.

V tomto stadiu vývoje Perry Rhodan zjistil existenci dosud neznámého protivníka.

^ ^ ^

Všechny tajné služby světa se spojily do jedné organizace, již velel všemocný Allan D. Mercant.

Právě se snažil učesat nepoddajnou, nicméně už prořídlou kštici, když mu byla ohlášena návštěva.

„Rhodan osobně?“ ujišťoval se, jako by tomu nemohl uvěřit. Jak dlouho tomu už bylo, kdy s ním mluvil naposledy? „Tak co koukáte! Hned ho pusťte dál!“

Mladý důstojník zasalutoval, a když dělal čelem vzad, klopýtl a málem Rhodana porazil. Ten se jen usmál, zachytil ho a vešel.

„Jak se vede starému pánovi? Pořád čilý jako rybka?“

„Jako postarší rybka,“ zavrčel hořce Mercant a uhladil si šediny na spáncích. „Zač vděčím vaší ctěné návštěvě?“

„Není to nic příjemného,“ řekl Rhodan a posadil se. „Potřebuji vaši pomoc. Nechci žádné politické průtahy. Víte, jak to myslím.“

„Jistě,“ přikývl Mercant. „Koneckonců pořád ještě nemáme toužebně očekávanou světovou vládu.“

Rhodan se naklonil a zkoumavě na Mercanta pohlédl: „Znáte Clifforda Monternyho?“

Na Mercantově tváři se objevil výraz soustředěného uvažování. Pak váhavě přikývl. „Není mi zcela neznámý, i když ho osobně neznám.“

„Vaše štěstí,“ opáčil Rhodan, ale Mercant pokračoval:

„Kdysi existoval známý fyzik toho jména, ale ten zemřel při nějaké explozi. Už je to poměrně dávno.“

„To bude jeho otec. Já mám na mysli jeho syna Clifforda.“

„Není snad taky fyzik?“

Když Rhodan přikývl, Mercant pokračoval: „Něco objevil, ale nevím co. Má spoustu peněz. Někde na západě koupil nějaké pozemky. Co potřebujete?“

„Vaše svolení, abych mohl s letkou kosmických lodí zaútočit a srovnat pozemky tohoto muže se zemí. Na něco takového asi budu povolení potřebovat, že?“

„Cože chcete?“ vyděsil se Mercant.

„Clifford Monterny je tím tajuplným Overheadem, pokud vás to zajímá. Rozhodl se, že pozmění svět. Je silný hypnotizér a dokáže přinutit kteréhokoliv ze státníků světa, aby kohokoliv napadl. Clifford Monterny je nepřítelem světa číslo jedna. Pouze jeho zneškodnění nás uchrání před ještě větší zkázou. Proto jsem tady.“

Mercant pak tiše promluvit do mikrofonu a požádal o akta Clifforda Monternyho.

„Můžete počítat s mou podporou, Rhodane. Během několika minut se spojím s prezidentem USA.“

^^^

Kadet Julian Tiffloor se díval z okna kosmické lodi. Pěny Rhodan ho na jeho žádost okamžitě přijal do flotily Třetí moci a svěřil mu velení jednoho z křižníků. Společně s Rayem Galiem a Petem Marešem se vznášeli ve výšce třiceti kilometrů nad Mercantovou centrálou.

Spolu s nimi se tam shromáždilo osm dalších křižníků a o hodně výš, pouhým okem neviditelný, byl ve vesmíru připraven křižník STARDUST II, kterému velel Reginald Bull.

Třetí moc se připravovala na úder proti Overheadovi.

^^^

Hluboko dole na Zemi stála centrála Clifforda Monternyho. Overhead seděl ve velínu jako obří pavouk, obklopený téměř ze všech stran obrazovkami. Jedna z nich se právě rozsvítila.

„Co se děje, S-7?“ zeptal se Monterny muže, který se na ní objevil.

„V rámci nových pokusů byl během uplynulé noci zničen závod Syntak v Austrálii. Z šedesáti procent patřil GCC.“

„Díky, S-7. Převeďte na vaše konto odpovídající sumu." Obrazovka zhasla, ale hned se rozsvítila další. Tentokrát to byl černochoch.

„Tady M-3, pane. Guvernér Sirapolisu dnes ráno zahynul při nehodě. Řidič, který nehodu způsobil, z místa činu ujel."

„Díky, M-3. Znáte svůj další úkol?" „Byl jsem informován..." 3. „Stačí. Čekám na zprávu. Konec!" "Třetí obrazovka.

„Zdravím vás, šéfe! Tady Sp-6. Podivná letecká činnost v oblasti centrály tajných služeb. Byla zpozorována kulovitá loď. FBI má dodat podklady o osobě jistého Clifforda Monternyho."

„Co to říkáte?" naklonil se Overhead. „Jaké podklady?"

„Je to stoprocentně jistá informace, pane. Jenom nevím, kdo o ty dokumenty požádal."

„Zatraceně, to přece není možné! Nikdo přece neví, kdo jsem! Nebo snad..."

Náhle si vzpomněl na jistou krásnou mladou dámu, se kterou už nebyl několik dní v kontaktu.

Tat'ána Michajlovna!

Ztratil ji z dosahu hned poté, kdy nesplnila svůj úkol. Věděl, že je silnou telepatkou, a věděl, že se umí bránit parapsychickým vlivům.

Že by ho zradila? Ale proč?

„Musel to být někdo z našich lidí," tvrdil jistě Sp-6. „Jakmile se dozvím, kdo o ty dokumenty požádal, ozvu se. Konec."

Clifford vypnul na několik minut příjem a usilovně přemýšlel. Měl kontrolu nad třinácti mutanty. Všichni s ním byli v kontaktu.

Až na jednoho: na Tat'ánu Michajlovnu.

Overhead dlouho neváhal. Vyhlásil poplach. První mutanti

v okamžiku dorazili. Pevnost byla uvedena do obranné pohotovosti.

Overhead seděl v křesle a sledoval přílety mutantů, obsazování zbraňových stanovišť a horečné přípravy k boji.

Třeba se agent Sp-6 mýlil, třeba u FBI šlo jenom o rutinní kontrolu, ale v jeho situaci musel být člověk velmi opatrný. Kdyby se aspoň ohlásil jeho agent v Terranii...

Clifford Monterny nevěděl, že tenhle člověk se už nikdy neohlásí. Jakkoli byl Monterny nadán telepatickými vlohami, mrtvý mozek už najít nedokázal. Taťána se zabezpečila a jeho agenta v sebeobraně zabila.

Overhead nevěděl nic konkrétního.

Zatím byl klidný.

Ale při sebemenším náznaku útoku by se jeho farma rázem proměnila v pevnost chrlicí oheň.

^ ^ ^

Perry Rhodan a Bull si dávali načas.

STARDUST s devíti malými křižníky vystoupala k okraji atmosféry, aby se dostala z dosahu Overheadových radarů. Tady pak probíhala poslední válečná porada.

„Mutanti to zvládají dobře," poznamenal Bull a varovně pohlédl na Guckyho, který seděl v koutě. „Byli zneškodněni další Overheadovi agenti. Z jeho mutantů jsme však žádného nedostali. Taťána tvrdí, že kromě ní jich je ještě dvanáct. Jedenáct jich známe, toho dvanáctého ne. Musí to být nějaký mimořádně schopný exemplář."

„Schopnější než já?" zeptal se z kouta Gucky.

Tomu se nedalo věřit. Gucky vypadal jako něco mezi myší a bobrem, proto mu také říkali myšob, pocházel z jiné planety než Země - z planety Poutník - a byl vybaven silnými telekinetickými schopnostmi.

Bull Guckymu žertem pohrozil: „V jistých ohledech je schopnější než ty, Gucky. Ale teď nás neruš, musíme se rozhodnout o vážné věci." Pak zafrkal a otočil se na Rhodana. „Kde jsem to přestal?"

„U mutantů."

„Aha. Tanaka Seiko zachytil Overheadovu zprávu a o něco později i jeho vysílání. Nakreslil schéma rozmístění stanic. Tady je."

Rhodan vzal do ruky list papíru a prohlížel si kresbu. Připomínala pavučinu. Uprostřed seděl Overhead jako centrální bod.

„Výborně," pochválil Rhodan Bulla. „Overhead bude izolován. Už nemůže počítat s pomocí zvenčí."

„Nemyslím, že by mu to nějak vadilo. Nezapomínej, co říkal Tiffior. Jeho zajatec mluvil o Marsu. Obávám se, že si tam Overhead zřídil základnu."

„Zatím ale ještě sedí na Zemi a tady ho taky vyřídíme. Ještě nikdy mě okolnosti nenutily zničit protivníka tak, jako teď. Overhead je nepřítelem Země..."

„My mu tu polívčičku osolíme," souhlasil Bull. „Naše pozemní jednotky by už měly být někde blízko farmy. Proč se nehlásí?"

„Že by měli nějaké potíže? Každopádně na ně nebudeme dlouho čekat a zahájíme akci. Overheada bych rád dostal živého."

Bull vytřeštil oči.

„Proč? Abys ho dal zavřít? Z každého vězení nám uteče a pak se za ním budeme muset zase honit. Já jsem pro jeho likvidaci."

„Musím myslet na jeho mutanty," řekl zamyšleně Rhodan. „Jsem přesvědčen, že o ostudných činech svého pána nevědí vůbec nic, stejně jako to nevěděla Taťána."

Dveře do velínu se otevřely.

„Zpráva z Utahu, pane," hlásil spojař. „Ten člověk chce mluvit s vámi osobně."

Rhodan popadl přístroj.

„Tady Wuriu Sengu," ozvalo se z reproduktoru. Sengu byl jedním z jeho mutantů. Jeho schopnosti spočívaly v tom, že viděl přes pevnou hmotu, když chtěl. „Ležím tři kilometry od Monternyho domu. Uvnitř je klid. Ale pod zemí se dějí věci. Je tam neuvěřitelný systém obranných zbraní. Dlouhatánské chodby s bezpočtem komor. Zásobárny, arzenály, děla, raketomety... Overhead sedí v centrále a řídí všechny přípravné akce. Někdo ho musel varovat."

„Kdo?"

„Možná by nám to mohl říct Seiko. Ale já s ním nemám spojení."

„Dobrá, Sengu. Pozorujte dál. Dejte vědět, kdyby se dělo něco nového. Přesně za třicet minut zaútočíme. Držte se stranou a zakročte, teprve až bude po nebezpečí, rozuměl jste?"

„Rozuměl, pane."

Rhodan vstal. „Útok budu řídit z paluby člunu GOOD HOPE V."

„Z pulce?" zvedl Bully obočí. „A co já se STARDUST II?"

„Budeš dávat pozor, můj milý," utěšoval ho Rhodan. „Budeš se držet stranou a budeš hlídat, aby nám ten mizera neutekl. Nezapomínej, že má k dispozici nejméně dva malé nad-světelné křižníky. Tři ukradl, jeden byl zničen. Jeden má možná na Marsu. Zůstává ten poslední. A ten musíš uhlídat."

„Já taky?" zapištěl Cucky.

„Ty taky," přikývl Rhodan a poklepal Guckymu na rameno. „Jsem opravdu rád, že jsme sem dnes nevzali Arkonidany. Crest a Thora nemají válečná tažení v lásce, ale já momentálně bohužel žádné lepší řešení nevidím."

^ A ^

Sotva Monternyho zaměřovači přístroje zaregistrovaly kulovitou loď, Rhodan už přistával. GOOD HOPE vysunula teleskopické přistávací nohy necelých dvě stě metrů od budov farmy.

Overhead zahájil palbu. Z více než dvaceti děl vyšlehly plameny a chrlyly vražedné výbušné hlavice. Ty však detonovaly na energetickém ochranném štítu Rhodanovy lodi, aniž by způsobily škodu.

Monternyho počítač dovolil vypálit pět set hlavíc a výbušných projektilů. Pak uznal, zeje to marné, a rozhodl se použít atomové nálože.

S tím Rhodan počítal. Věděl, že štít vydrží i takovou zátěž. Ovšem atomové ostřelování svědčilo o tom, že Overhead sáhl ke krajním prostředkům. Znamenalo to začátek konce.

Rhodan počkal tři čtyři minuty, a v klidu zjišťoval přesné pozice protivníkových dvaceti děl. Zatím byla vysunuta z jeskyní. Jakmile by zmizela ve skalních útrobách, už by pro něj bylo těžší je zničit. Proto musel neprodleně jednat.

Bojovní roboti byli připraveni. Vojáci Třetí moci napjatě vyčkávali ve vstupu GOOD HOPE. I mutanti byli netrpěliví. Věděli, že vlastní, rozhodující boj proběhne na parapsychické úrovni: mutanti proti mutantům!

Všechny dezintegrátory lodi namířily proti cílům. V okamžiku, kdy Perry Rhodan zruší ochranný štít, vyšlou zničující záplavu paprsků. Každá krystalická struktura se pak rozplyne a přestane existovat.

Rhodan počkal na přestávku v nepřátelské palbě. Musela nastat, protože to vyžadovala mechanická obsluha děl.

Pak stiskl tlačítko a energetický ochranný štít lodi GOOD HOPE V byl eliminován.

V stejném zlomku vteřiny vyšlehly z palubních zbraní zničující paprsky a měnily zemi a skálu v bublající masu, v níž se ocelová děla tavila jako máslo. Dříve, než mohl Overhea-

dův počítač zaznamenat útok a zareagovat na něj, byly jeho zbraně zničeny. Zůstala pouhá dvě děla, ovšem skála nad nimi se roztavila a zakryla je rychle tvrdnoucí skelnatou vrstvou. Overheadovi nezůstalo nic, čím by mohl proti Rhodanovi střílet.

Rhodan na tenhle okamžik čekal.

Výstupy z lodi se otevřely a k zemi se sunula rampa. Pár vteřin nato po ní vypochovalo dvacet bojových robotů a namířilo si to k pokojně vyhlížejícím domkům farmy. Tam někde musel ležet tajný vchod do podzemí.

Rhodan zůstal ve velínu a pozoroval události prostřednictvím obrazovek. Prozatím své mutanty nechtěl nasadit do boje. Tvořili jeho zálohu.

Obrazovky byly sestaveny tak, že Rhodan seděl v jakémsi skleníku. Nemohlo mu nic uniknout a jako první tak zaznamenal Overheadova protiopatření.

^ A ^

Clifford Monterny zíral na kontrolky svých děl a zuřil. Ani jedno už nereagovalo na pokyny počítače.

Ale i když si Rhodan myslel, že bitvu vyhrál, mýlil se.

Jistě, Clifford tak trochu počítal s tím, že bude stačit soustředěná palba dvaceti děl, aby Rhodana vyřídila, nicméně zakalkuloval i další možnosti. Měl přece malou armádu oddaných mutantů.

Sáhl na ovladač. Jedna z obrazovek se rozsvítila. Podle krátce střižených vlasů muže na ní šlo o Američana.

„Postere Deegane," řekl Overhead, „vaši lidé půjdou do boje. Především telekineti. Rhodan utočí pomocí robotů. V žádném případě se nesmějí dostat do domu. Přijďte ke mně do velínu. Budete řídit náš protiútok."

Roboti neochvějně pochodovali stále kupředu. V patách jim šli vojáci.

;

Urazili už polovinu vzdálenosti od rakety k domům. Zbývalo ještě zhruba sto metrů suché země s ojedinělými křoví-
námi. Vládl tam až příliš velký klid...

Rhodan seděl ve velínu lodi GOOD HOPE V a čekal. Věděl, že vyřídil Óverheadova děla, ale muž, který chce ovládnout svět, musí mít ještě něco v záloze - to se dalo předpokládat.

Otázkou však bylo, co teď použije.

Rhodan se to měl velmi brzo dozvědět.

Přední řada robotů se náhle zastavila, jako by narazila na neviditelnou stěnu. Jeden robot se dokonce zapotácel, ztratil rovnováhu a padl na záda, kde zůstal ležet. Ostatní - Rhodan nevěřil vlastním očím - se odlepili od země a pomalu stoupali k nebi. Tam se roztočili a letěli pryč odtud.

Někteří začali nesmyslně střílet a zpětný ráz zbraní je poháněl jako tryska.

•

Druhá řada robotů měla horší úděl: pět z nich vzlétlo a bylo odmrštěno proti energetickému ochrannému štítu Rhodanovy lodi. Padli k zemi jako potlučené mouchy a už se nehýbali. Jejich citlivé útroby nebyly vybaveny dostatečnou ochranou proti tak hrubému zákroku.

Ještě než mohla být vyřazena třetí řada robotů, stalo se něco, s čím Rhodan v duchu počítal.

Vojáci jeho malé armády si sedali, odkládali zbraně a vybalovali proviant, jako by se chystali na ničím nerušený piknik. To budou telekineti a hypnotizéři, říkal si Rhodan. Koneckonců museli mít smysl pro humor, když jeho vojákům nepřikázali, aby se vzájemně pozabíjeli, ale dopřáli jim svačinku.

Rhodanův protiúder přišel hned nato. Jeho výsledek závi-

sel na skutečnosti, zda se Overhead sám účastní bojových akcí, nebo ne.

Telepat John Marshall zamával na Taťánu. Mladá Ruska, vedena touhou odčinit svůj omyl, vyskočila z výstupu GOOD HOPE V a běžela po rampě dolů. V ruce držela stříbrnou hůlku a mířila s ní ve směru, kde pod zemí ležel hlavní stan protivníka.

Úspěch jejích snah se projevil za necelou minutu a byl vskutku překvapivý.

Vznášející se roboti náhle padali k zemi, ale jen někteří z nich se dokázali znovu postavit na nohy. Ti, kterým se to podařilo, pokračovali v pochodu k domům, stříleli přitom ze svých levaček a měnili farmu v hromadu trosek.

Snídající vojáci přerušili siestu, na zlomek vteřiny zaskočeně zírali na otevřené konzervy a nože ve svých rukou, pak všechno pustili, popadli zbraně a utíkali za roboty.

Taťána se zastavila a postarala se, aby Monternyovi mutanti už nic nenapáchali. Věděla však také, že ten nejtěžší úkol na ni teprve čeká. Tušila, že Overhead má v rukávu schována ještě další překvapení.

Soustředila se a snažila se zachytit Overheadovy mozkové vlny. Dávala přitom pozor, aby mířila psychozářičem pořád dolů směrem k centrále.

Pak v hlavě zaslechla Overheadův hlas: „Taťáno, vy jste se postavila mým rozkazům a zradila naši dobrou věc. Přešla jste do tábora nepřítele lidstva a...”

„Dost frází!“ pomyslela si Taťána soustředěně, posílena vědomím, že slyší přinejmenším Marshall a že podává zprávu Rhodanovi. „Vy znáte jenom fráze a násilí. Prokoukla jsem vás, a nebylo to nijak těžké. Zneužil jste můj idealismus!”

„Nemluvte nesmysly,” odvětil Overhead, aniž by se snažil Taťánu ovlivňovat sugescí. Znal její schopnosti. „Proti mutantům nemáte šanci.”

„Rhodanovy zbraně jsou lepší, Monterny. Má víc mutantů a jsou schopnější než vaši. Vzdejte se!"

„Vzdát se?" chechtal se Monterny. „Jestli se vzdám, zahyne se mnou celý svět. Jestli chce Rhodan vládnout, bude pak vládnout Zemi bez lidí."

„Díky," pomyslela si soustředěně dívka. „Vyslovil jste sám SVŮJ rozsudek. Nyní se pokuste vydat rozkaz svým mutantům. Uvidíme, kdo je silnější-jestli vy, nebo my."

„Možná že mé mutanty umíte ovlivnit, ale na mě osobně žádný váš psychozázrak nezapůsobí. V tuto chvíli mi nikdo nezakáže, abych svým agentům, čekajícím po celém světě, nevydal rozkaz provést dlouho připravovanou akci."

„Možná," přiznávala Taťána. „Horší je, že vám ten kontakt s nimi nebude nic platný. Všichni vaši agenti byli zatčeni nebo zneškodněni bezpečnostní službou Třetí moci. Zapomínáte, že i Rhodan disponuje jednotkou mutantů."

Overhead v duchu zaklel, a prozradí l tím svou bezmoc. Rhodan si v té chvíli uvědomil, že moc jeho protivníka je zlomena. Kdyby se jim teď tak podařilo proniknout do pozemní pevnosti...

Taťána neztrácela čas.

Našla vlnovou délku mutantu Rostera Deegana a přikázala mu: „Postere, otevřete nouzový východ!"

^ ^ ^

Overhead cítil, jak se od něj Taťána odvrátila a jak se spojila s jeho telekinetem. Tušil, co po něm bude chtít, takže se rozhodl využít příležitost ke zkoušce.

Jako telepat porozuměl jejímu rozkazu, vydanému Deeganovi, ale nebyl jenom telepatem, nýbrž také hypnotizérem;

Vydal tudíž opačný příkaz.

Roster strnul, pak se pomalu pohnul a posadil se zpátky do

křesla. Overhead byl silnější než psychozářič. Monterny **už** málem triumfoval, když se Koster znovu zvedl a pomalu kráčel ke dveřím a na chodbu.

Overhead na něj chvíli zaskočeně zíral, nato zaklel a znovu vyslal hypnoticky příkaz. Teď však pocítil, že naráží na intenzivní odpor, který není schopen překonat. Nevěděl, že se mezitím zapojil i André Noir. Jeho hypnotické schopnosti ve spojení s psychozářičem byly silnější než Overhead. i

Tato skutečnost měla na Monternyho ničivý účinek. Nevadilo mu, že proti Rhodanovi neobstál technikou, ale když zjistil, že na něj nestačí ani psychicky, to už byla nečekaná rána.

Mohl Rostera zabít, ale neudělal to. V té chvíli by se proti němu postavili všichni jeho mutanti, což mohlo být opravdu nebezpečné.

Overhead zaťal zuby. V podzemním hangáru čekal jeho třetí křížník. Tuhle třicetimetrovou loď uměl řídit a stačil na to sám. Na palubě měl zásoby potravin na mnoho let. A na Marsu čekal na svůj úkol jeho poslední a nejstrašnější mutant. ;

Monterny se rozhodl. 4

Ještě než Roster stačil otevřít vstup do podzemí, Overhead opatřil mozky svých mutantů posthypnotickými bloky. Věděl, že je jen otázkou času, kdy jich budou nepřítelem zase zbaveni, ale teď už se hrálo jenom o ten čas.

Dál už neváhal.

Myšlenkově se uzavřel, aby žádný telepat nemohl sledovat jeho stopu, rychlými kroky opustil velín a utíkal po hlavní chodbě. Za sebou slyšel ojedinělé výkřiky, pak i výstřely a rozkazy. Do toho všeho bylo slyšet rytmické pochodování arkonidských robotů. Rhodanova armáda už pronikla do Overheadovy pevnosti.

Clifford Monterny sevřel pěsti, znovu zaklel a rozběhl se. Chodba mu připadala nekonečná. Ještě jeden roh, pak další, zase dlouhá chodba...

Hluk se od něj vzdaloval, pak už jej ani neslyšel. Na holé lebce mu vyvstaly perličky potu. Strhané rysy v odulé tváři se vyhlazovaly, do vyděšených očí se navracela jiskra. Monterny byl rád, že ho nikdo nevidí. On, velký neznámý a největší ze smrtelníků, utíkal!

Chodba končila před hladkou stěnou.

Overhead ji ohmatal třesoucími se prsty, našel drobný výstupek, zmáčkl jej a stěna vyjela nahoru. Vstoupil a stěna se za ním zavřela.

Nacházel se v nevelké, zato však vysoké hale. Připomínala téměř šachtu. Uprostřed stál křížník, ukradený Rhodanově flotile.

Clifford Monterny si ulehčené oddechl. Teď na něj nemohl ani Rhodan. Pokud hned po startu poletí nejvyšším zrychlením, žádný nepřítel ho nedožene.

Letmo si vzpomněl na unesené vědce, které Rhodan najde v podzemí a vysvobodí je. Jemu už to bylo jedno, získal už jejich vědomosti. Hlavně jim vděčil za to, že se naučil ovládat cizorodou techniku ukořistěné lodi.

Za okamžik už seděl v její centrále.

Plynuly vteřiny.

Proměňovaly se v nekonečné minuty.

Pak ve strojovně zaduněly agregáty a skála pod lodí se začala vařit. Teleskopické nohy zajely do útrob křížníku a loď vylétla vzhůru. Tajné dveře byly roztaveny přívalem energie a loď s úžasným zrychlením vystřelila jako obrovský projektil ze skal za farmou vzhůru k nebi, aby v něm během několika vteřin zmizela.

^ A ^

Perry Rhodan vyšel z GOOD HOPE V ve chvíli, kdy se na zemském povrchu objevil mutant Deegan. Zaskočeně zíral na

Tatanu. Spěchala k němu, aby mu zvolna vrátila jeho vlastní vědomí.

Jednotka Rhodanových mutantů vystřídala roboty a vojáky a převzala operaci. Telepat John Marshall kráčel vedle Rhodana.

„Taťána mi sděluje, že kromě Deegana je v pevnosti ještě deset mutantů. Jsou posthypnoticky zablokováni. Musejí být zbaveni Monternyovy vůle.“

„A co Monternyovi zajatci? Víme o nich něco?“

„Taťána věří, že je najdeme v pevnosti.“

„Dobrá,“ řekl Rhodan a rozhlédl se. „Takže může začít souboj mutantů. Já se postarám o Monternyho.“

Vzal do ruky psychozářič a vykročil k Taťáně s Deeganem.

„Jdu s vámi,“ hlesl Marshall. „Sengu, Anně Sloaneová a Betty Toufryová taky. Sengu nás bude varovat před každým nebezpečím, zatímco obě telekinetky mohou případného útočníka zadržet, dokud ho nezbavíme hypnobloku.“

To se v tu chvíli stalo s Posterem Deeganem.

Američan zatřepal hlavou, jako by se právě vynořil z vody. Vzal Tatanu za ruku.

„Ještě sice nechápu všechno, ale začínám tušit, co se stalo. Počítejte se mnou. A vysvobod'te ostatní.“

Rhodan k nim přistoupil. „Pojd'te, Taťáno! Nesmíme ztrácet čas. Nikdo neví, co na nás Overhead nachystal.“

Poster si Rhodana zkoumavě prohlížel a pak mu podal ruku: „Takže vy jste Rhodan. Znáám vás z fotografií. Jistě byste přivítal, kdyby se vaše jednotka mutantů zvětšila. Pokud ano, dole je deset mutantů, kteří budou vašimi přáteli. Ale zatím nejsou svobodni.“

Taťána ukázala na svůj a Rhodanův psychozářič: „Brzy už svobodni budou.“

Hned na chodbě narazili na prvního telekineta.

Rhodana najednou odhodila neznámá síla ke zdi a jen díky

duchapřítomně rozpaženým rukám se mu podařilo uchránit rány do hlavy. Sklouzl k podlaze a chladnokrevně namířil psychozářič. Soustředěně vydával příkazy. V té chvíli přispěchal André Noir, aby je posílil, a najednou se Overheadova moc nad telekinetem roztříštila.

Rhodan neztrácel ani vteřinu a mutanta jednoduše uklidnil pomocí psychozářiče. Na vysvětlení bude čas jindy.

Krok za krokem pronikali do Overheadovy opuštěné říše a jednoho mutanta po druhém zbavovali závislosti. S Posterem Deeganem jich pak měli celkem deset.

Kde byl jedenáctý?

A kde byl Overhead?

Rhodan se ohlédl. „Rasi Čubaji?”

Mocná postava obrovitého Afričana se posunula kupředu. „Ano, pane?”

„Prohledal jste všechny místnosti?”

Teleporter odpověděl gestem, vyjadřujícím rozpaky. „To nevím. V téhle liščí díře je tolik chodeb, chodbiček, místností a komor, že si člověk nemůže být jistý, jestli byl všude. Ve-lín jsem každopádně našel, ale nikdo tam není. A po Overheadovi nezůstala ani stopa.”

„A vědci?”

Než mohl Ras odpovědět, ozval se Sengu: „Jsou zavřeni v jedné z komor. Dostaneme se tam výtahem.” Japonec se přitom podíval dolů na zem. Bylo pokaždé téměř nepředstavitelné, jak mohl vidět to, o čem mluvil, ale opravdu to teď měl před očima. „Zdá se, že už je někdo našel, protože vidím nějakou postavu, která se snaží otevřít dveře jejich úkrytu. Ale nepoznávám, kdo to je.”

Telepatka a zároveň telekinetka Betty Toufryová se protlačila k nim. „Zachytila jsem myšlenky nějakého muže,” ukazovala dolů pod sebe. „Jsou zmatené a ovládaje touha zabíjet.”

Ras Čubaj se obrátil na Sengua.

„Popište mi přesně, kde to vězení je, abych toho muže mohl chytit dřív, než napáchá škodu. Rychle, pospěšte si.“

Rhodan bezradně postával a dával svým mutantům volnou ruku. Nic z toho, o čem mluvili, neviděl, neslyšel a necítil. Perry nebyl mutant, byl to jen docela obyčejný člověk.

Ras chvíli naslouchal upřesnění pozice, které mu předával Sengu, pak přikývl - a zmizel.

Všichni ztuhli. Věděli, že když se mu to podaří, objeví se ve stejné vteřině dole vedle neznámého.

Rhodan využil nucenou pauzu.

„Taťáno a Marshall, doprovod'te mě. Musíme zjistit, kde trčí Overhead. Neumím si představit, že by zalezl někam do kouta a že by s rukama v klíně čekal, co se stane.“

„Pevnost má tucty dlouhých chodeb, které nikdo z nás nikdy neviděl," odpověděla Ruska. „Jenom vím, že jedna z nich vede do skal k hangáru, kde stojí křížník. Možná že...“

„A co jiného by asi udělal?“ ztrácel Rhodan trpělivost. „To jste mi měla říct dřív. Myslím, že Overhead bude dost chytrý na to, aby včas poznal, kdy prohrál. Co jste to říkala? Hangár ve skalách?“

„Ano.“

Vtom se země zachvěla. „Co to je?“

Rhodan pokrčil rameny. „Overhead asi právě odstartoval...“ „Musíme informovat STARDUST!“ navrhoval Marshall. Rhodan se hořce pousmál. „Pozdě, milý John. Ale zachovejte klid. Daleko nám utéct nemůže...“

^ ^ ^

Pele Meros zdědil po svých mexických předcích ohnivý temperament. Zcela opačně tomu bylo u Angličana Raye Galia,

jehož naprosto nic nevyvedlo z ledového klidu. Ray pracoval jako spojař křižníku Z-82, který byl po opravě zařazen do Rhodanovy flotily.

Velitelem lodi byl Julian Tiffior.

Skupina devíti křižníků se roztáhla do rojnice a vznášela se ve výšce třiceti kilometrů nad Utahem. O dalších padesát kilometrů výše plula Bullova STARDUST II.

Tiffior na to musel myslet. V duchu si říkal, že je hrozné takhle čekat a nevědět, co se vlastně odehrává dole. Proto se obrátil na Angličana: „Nic nového?”

„Ohlásím se, jakmile budu mít s čím,” pokrčil Angličan rameny.

Tiff mezitím nastavil zvětšení optického zaměřovače a sklonil jej k povrchu Země. Žádné mraky nebránily ve výhledu, takže měl v okamžiku celý stát Utah jako na dlani. Pak zaměřil prostor farmy a zvětšení se automaticky stupňovalo. Zastavilo se až na jeho příkaz, kdy zcela zřetelně spatřil kulovitou loď a budovy ranče.

Pak si uvědomil, co mu Rhodan přikázal: neměli se starat o to, co se děje na farmě, ale hlavně o kosmický prostor nad Utahem.

Tiff si povzdechl. Dobrá, co mu tedy zbývalo...

Ještě předtím však sklouzl pohledem na skály nedaleko ranče. Rozeklané, nepravidelné vrcholky skýtaly bezútěšný pohled.

Náhle si ale něčeho všiml.

Jedné hory.

Zaujala ho svou až nepřirozenou pravidelností. Navíc na ní nic nerostlo. Žádné stromy, ani tráva. Její svahy sestávaly ze "suti. Vypadala jako uměle navršená, obrovská halda.

Tiff najednou zbystřil a zapomněl na nudu, která ho dosud trápila. Zavolal Peteho, ten přiběhl a podíval se mu přes rameno.

„Někdo tu těžil rudu," konstatoval. „Tady nějaká je?" podívoval se Tiff.

„Něco asi jo, vypadá to jako šachta starého dolu, který tu kdysi musel být." „Kdy?"

„Naposledy se v těchto končinách těžilo před dvaceti lety," vzpomínal si Pele na instrukční hodinu v Terranii. „Ale ne-rentovalo se jim to, takže přestali."

„Aha," přikývl triumfálně Tiff. „Ale jak mi vysvětlíte, že ani po dvaceti letech na té haldě nic nevyrostlo?" ; <;

Pete zmlkl a nakonec souhlasil: „Ano, to je opravdu divné." „Jistě. Každopádně tu někdo v poslední době musel..." ; Tiff rázem ztichl.

Když o haldě mluvil, nespouštěl ji z očí;

„Támhle, podívejte se na tu malou plošinu!" v,;

;' Těsně vedle podezřelé haldy se zarostlá skála pohnula, uvolnil se v ní otvor o průměru asi třiceti metrů a zespoda se vynořilo světlo.

Kosmická loď! Křížník stejného typu jako ten jejich - a jako ten, který na ně ve vesmíru zaútočil! Rychlost lodi byla tak vysoká, že je rázem minula a ztratila se v temně fialovém vesmírném nebi.

Tiffovi se konečně rozbřesklo.

„Rayi, spojte se se STARDUSTEM a informujte pana Bulla. Budeme neznámou loď sledovat..."

Pak už se věnoval řízení. Jen chvilku mu trvalo, než přístroje zaměřily prchající křížník, a pak se rozletěli s nejvyšším zrychlením v jeho kurzu.

„To ale bylo překvapení," ozval se po chvíli spojař. „Reginald Bull strašlivě nadával. Prikázal nám, že máme zjistit cíl letu neznámé lodi. Předpokládá, že na palubě bude prchající

Overhead. Jakmile mu Rhodan tohle podezření potvrdí, poletí za námi..."

Tiff sledoval obrazovky.

Unikající loď byla jen malou tečkou na nebi. Tiff na okamžik sklonil hlavu, ale když se znovu podíval na obrazovku, lekl se. .

Tečka se rapidně zvětšila.

Pronásledovaná loď od nich nebyla dál než pět set kilometrů. Snížila svou rychlost.

^ A ^

Ras Čubaj materializoval necelý metr od cizího mutanta, který se ulekaně ohlédl a podíval se na něj jako na ducha.

Byl to Japonec, podsaditý, dobře stavěný chlap. V pravačce svíral revolver, ale měl ji svěšenou a nezdálo se, že by chtěl střílet.

Ras vytušil, že tenhle muž čeká na další rozkazy, ale žádné nepřicházely. Nacházel se pod hypnotickým vlivem, který ho zbavoval veškeré individuální svobody.

Dva metry od něj byly ocelové dveře, zajištěné magnetickými zámky. Za nimi, jak Ras věděl, čekali na svůj osud unesení vědci.

Dvěma kroky se octl u Japonce a sebral mu zbraň. Schoval ji za opasek. Pak Japonci přikázal: „Otevřete dveře do místnosti s vědci!“

V té chvíli se za ním ozvaly kroky. Prudce se ohlédl, ale s úlevou konstatoval, že to jsou Taťána a Rhodan. Zvedl ruku a přivolal je k sobě. Ti na nic nečekali a namířili na Japonce oba psychozářiče, aby prolomili posthypnotickou bariéru v jeho mozku.

Když se na něj Ras znovu ohlédl, Japonec ležel v bezvědomí na zemi.

„Dva psychozářiče najednou je pro někoho trochu moc," poznamenal Rhodan. „Možná nás to mělo napadnout dřív, třeba by nám Overhead neutekl. Kde jsou zajatci?“

Ras ukázal na těžké ocelové dveře. „Tam.“

A - zmizel. Po dalších deseti vteřinách se znovu objevil. Usmíval se a vypadal trochu popleteně. Rhodan se ho starostlivě zeptal: „Co je, Rasi? Zajatci snad...“

„Jsou tam,“ uklidňoval ho Afričan a vrtěl hlavou. „Představte si, že jsem materializoval těsně vedle nějakého fyzika v jeho laboratoři. Vůbec se mě nelekl, jenom mávl rukou a zamumlal, ať přijdu za deset minut, že teď nemá čas.“

Rhodan se zasmál a otočil se k Tat'áně.

„Vsaďím se, že to byl Glenner, světoznámý profesor Gleniner.“ Pak kývl na Rase. „Otevřete ty dveře! Nedá se nic dě-; lat, musíme pana profesora vyrušit.“

^ A ^

Křižník Z-82 se poměrně rychle blížil ke sledované lodi. Vysílání ze STARDUSTU potvrdilo, že mateřská loď letí za nimi.

Pete se zatvářil zamyšleně. „Jestli to monstrum chceme vyřídít sami, pak si musíme pospíšet, nebo nás Bully dožene a slízne všechnu smetánku. Známe ho.“

Tiff si Mexičana změřil pohledem.

„Na vašem místě bych se za taková slova styděl. Overhead' je nepřítel lidstva a je jedno, kdo ho dostane, hlavně že už nebude moci škodit. Rayi, pokuste se navázat s jeho lodí spojení.“

„Jsme propojeni. Můžete si s ním promluvit.“ Tiff spokojeně přikývl a aktivoval obrazovku. Rozsvítila se a pak na ní spatřil tvář holohlavého muže. Jeho očka se zákeřně leskla. Se zřetelným zájmem hleděl do Tiffovy tváře, jako by si chtěl zafixovat v paměti na věčné časy.

Tiff cítil, jak ho ten pohled zmrazuje. Jeho druhům se nevedlo lépe.

„Co si přejete?" zeptal se Overhead nepřírozně klidně. „Vzdejte svůj boj, Clifford Montemy," řekl Tiff. „Vaše pevnost v Utahu padla a vaši mutanti jsou v Rhodanových rukou. Už nemáte naději na vítězství. Za okamžik tu bude mateřská loď Třetí moci."

Ledově chladné oči se hrozivě pousmály. „Jste blázen, mladíku! Myslíte si, že jsem si vás pustil k tělu proto, abych vyslechl vaše kázání? To si vážně myslíte, že bych se vám vzdal? Podceňujete mě i mé schopnosti. Možná to ještě nevíte, proto vám prozradím jedno malé tajemství. Prostřednictvím tohoto spojení jsem pronikl do vašeho mozku. Jmenujete se Julian Tiffior, že? A spolu s vámi tam jsou Pete Maros a Ray Gall. Dobrá, takže abyste věděli, co bude následovat. Uděláte to, co vám přikážu. Potřebuji jen malý náskok. Mezitím trochu zdržíte Rhodanův bojový křižník. To mi postačí, abych si ve sluneční soustavě našel úkryt. Rhodanovi vkažete, že se jednoho dne vrátím! A nebudu sám!" Tiff zvedl ruku, ale obrazovka zhasla. Pak pohlédl do pobledlých tváří svých druhů. V té chvíli jim do vědomí bolestivě sáhla neviditelná ruka.

^ x ^

Bull s majorem Nyssenem napjatě pozorovali centrální obrazovku ve velínu lodi STARDUST.

Nyssen poznamenal: „Zvláštní člověk, tenhle Tiffior! Pročpak zpomaluje?"

Bull neodtrhl z obrazovky oči ani na vteřinu, protože se ve vesmíru děly divné věci. Loď prchajícího Overheada znovu zrychlila na maximum a hnala se pryč.

Zato křižník Z-82 brzdil a velkým obloukem se vracel do protisměru.

„Tiffior to vzdává?" mumlal překvapeně Bull. „To mi k

němu nějak nepasuje. Ale Overheadovo dílo to bejt nemůže. Nezná přece ani Tiffloora, ani ty dva druhé muže..."

STARDUST sice mohla Z-82 ignorovat a věnovat se jen prchající lodi, ale neudělala to. Bullova pozornost patřila především posádce malé lodi, která mezitím obrátila a rozletěla se jím v ústřety.

Ve vzdálenosti padesáti kilometrů zahájila palbu proti Bullovi. Ten však mezitím zbrzdil rychlost letu a zapnul energetický ochranný štít.

Bojové impulzní paprsky Z-82 zasáhly štít a rozlévaly se po něm jako namodralé mléko po míči. Pak Tiffior zvedl loď vzhůru a opsal křivku, aby ten nesmyslný manévr mohl zopakovat!

Bull zavrtěl hlavou a řekl Nyssenovi: „Budeme ho muset zneškodnit, jinak nedá klid. Nevím, jak se to Overheadovi povedlo, ale je to jistě jeho práce. Tiffior musí být vystaven šoku, jinak se z toho neprobere. Letěl by k Zemi a otočil na každou naši loď. S tím Overhead počítal - věděl, že Tiffa

nenecháme ve štychu. Tak dobrá. Ale jak Tiffa dostat k rozumu?"

„Psychozářičem," navrhl Nyssen. „Zkuste to."

„No nevím, milej Nyssene. Nevím, nevím, jsou mezi námi ocelový stěny. To nemůže vyjít."

„A co takhle," navrhoval Nyssen, „kdybychom mu rozstříleli zád? Dokud zůstane ve velínu, nic se mu nestane. Ale jakmile zasáhneme jeho zdroj energie, nemůže střílet."

Bull přikývl.

„Jako nouzový řešení to jde," přiznal a podrbal se na hlavě.

„Kdy tě konečně napadne, aby ses zeptal na radu i mě?" ozvalo se z kouta.

Myšob tam seděl na zadních a plný netrpělivosti vyčkával. Bull by ho v té chvíli nejradši pohladil proti srsti, ale ovládl se. „O jakou radu, například?"

Gucky pokýval hlavou. „Mohl bych si třeba zase jednou pohrát.“

Bully věděl, co v Guckyho podání znamená pohrát si. Když se seznámili, dělal to často, až příliš často, takže docházelo k nedorozuměním. Hraní pro Guckyho znamenalo telekinetické pohybování předměty všeho druhu.

„Jsem jediný mutant na palubě,“ poznamenal myšob. „Telekinet a teleporter zároveň. Jenom já dokážu zneškodnit ten křížníček, aniž bych ho zničil.“

Nyssen přikyvoval. „Gucky má pravdu. Myslím, že by uměl zastavit reaktor.“

„Tak dobrá,“ souhlasil Bully. „Gucky, nech si tedy od majora Nyssena vysvětlit, jak se vypíná reaktor.“

Gucky vstal a přišel blíž.

„Potřebuju znát jeho přesnou polohu,“ zapištěl.

Nyssen vzal papír a tužku, nakreslil na ni loď a reaktor, který se nacházel v poslední třetině lodi. Na druhém papíru vysvětlil jeho funkci.

„V téhle komoře jsou jeho dva elementy, Gucky. Mezi nimi je dělicí stěna. Drží ji malé, ale citlivé magnetické pole. Stačí, když trochu zatlačíš, odsuneš ji a reaktor se sám od sebe vypne. Nikomu na světě se nepodaří vrátit stěnu na místo, aby uvedl reaktor do činnosti, ledaže by to byl telekinet jako ty.“

Gucky vycenil řezáky.

„Já to dokážu. Dejte mi jen chvilku na soustředění. Nikdo mě nesmí rušit.“

Bull spolkl poznámku, která se mu drala na jazyk, a napjatě zíral na obrazovku. Tiff se právě chystal k dalšímu ztřeštěnému útoku.

^ ^ ^

Tohle je tvůj nepřítel, znělo Tiffovi hlavou. Tahle osmisetmetrová loď je tvůj nepřítel. Musíš na ni pořád útočit!

Tiff přitom docela jasné přemýšlel, ale nedokázal si uvědomit, proč se Rhodan tak náhle stal jeho nepřítelem. Neuměl si to vysvětlit - proto znovu zaútočil.

Pete a Ray se chovali jako stroje a bez ustání stříleli z palubních zbraní proti čekající STARDLJST. Nedocházelo jim, že ani soustředěná palba všech zbraní jejich malého křižníku

nemůže prolomit ochranný štít mateřské kosmické lodi. Dvacátý útok.

Z-82 obrátila a hnala se znovu proti domnělému nepříteli. Pete stiskl tlačítka odpalu. Ray seděl u zadního děla a čekal, až se křižník otočí, aby mohl taky střílet.

Ale tentokrát se nic nestalo.

Křižník Z-82 letěl přímo proti velké kosmické lodi, ale jeho děla mlčela.

Tiff si toho hned nevšiml, protože se soustředil na přibližovací manévr. Teprve těsně před STARDUSTEM chtěl uhnout a umožnit tak Rayovi palbu zblízka. Letěl až do bezprostřední blízkosti, a až pak pohnul pákou. Ale jeho loď neuhnula, letěla pořád rovně. Narazila na energetický ochranný štít, sklouzla po něm, otočila se podél osy a hnala se dál do prostoru mezi Marsem a Zemí, přičemž se zvolna otáčela.

Neměla přísun energie.

Tiffa úder omráčil, protože se při něm udeřil do hlavy, ale brzy se probral, aby překvapeně zjistil, že se nachází ve stavu beztlíže.

Pete a Ray na tom nebyli lip. Mexičan najednou visel pod stropem hlavou dolů a marně se snažil dosáhnout na tlačítko odpalu. Ray zůstal připoután v křesle, ale při nárazu se udeřil do hlavy a ještě stále byl v bezvědomí.

Bully se díval na Z-82 a pak se otočil k myšobovi. Na Guckym nebylo vidět žádné známky vyčerpání. Přejel si tlapkou přes čenich a zívł. Pak vydal pisklavý zvuk, zašklebil se a vycenil řezáky.

„Bylo to těžké. Rád bych věděl, kdo tu dělicí stěnu vymyslel. Dlouho s ní nešlo pohnout.“

„Ale tys to dokázal!“ zajásal Bull a sklonil se, aby svého malého přítele pohladel. „Kolega Tiff nemá šťávu. Jestli ho nevylovíme, asi navštíví Pluto.“

Major Nyssen ukázal starostlivě na obrazovku. „Taky už je nejvyšší čas.“

„Ukotvíme loď, vyzvedneme ty chudáky a předáme je doktoru Manoliovì. Ten už jim vysvětlí, kdo je přítel a kdo nepřítel.“

^ A ^

Allan D. Mercant opouštěl svůj hlavní stan jen velmi nerad, ale Rhodanovo pozvání do Terranie znělo naléhavě. Navíc měl pocit, že není pozván jenom on sám, což se mělo brzy potvrdit.

Když přistál na letišti v Terranii, roloval současně s jiným letadlem. O pět minut později poznal v jeho jediném pasažérovi prezidenta Asijské Federace.

Podali si ruce a prezident se rozpačitě rozhlížel. „To pro nás nikdo nepřijel?“

„Venku je dostatek taxíků,“ poznamenal Mercant. „Třeba Rhodan chtěl, abychom nevyvolali zbytečně pozornost.“

Čínan pokrčil rameny, strčil si diplomatku do podpaží a vykročil směrem k východu.

„Tak pojd'te. Snad u sebe mám nějaké drobné na zaplacení.“

„Taxíky jsou tu zadarmo,“ uklidňoval ho Mercant. „Co mě však udivuje, je ten klid tady na letišti.“

U bariéry seděl arkonidský služební robot a nechal je bez kontroly projít. Ale zkontroloval je, aniž by si toho všimli — přijal jejich mozkové vlny, porovnal je s počítačem, a zjistil, že smějí jít dál.

Černoch jim otevřel dveře aerotaxíku, počkal až nasednou, a pak s nimi letěl nejkratší cestou do moderní metropole. Mercantův pokus navázat s ním rozhovor ztroskotal na mlčenlivosti řidiče. Kromě toho to vypadalo, že snad ani neví, jaké prominenty vlastně veze.

Dívali se na město a překvapeně zaznamenali, že dole se pohybuje velká vojenská síla: nejen vojáci, ale i vozidla s raketami a arkonidské tanky.

„Že by to nějak souviselo s naší poradou?" Mercant pokrčil rameny.

„Nevím, ale Rhodan snad bude tak

laskav a vysvětlí nám účel těchto manévru. Nechme se překvapit."

Přistáli na malém parkovišti, vysypaném bílým pískem. Tady už byli očekávání. Uvítali je dva vysocí důstojníci, ale jeden z nich řekl: „Jdete pozdě, pánové, ostatní na vás netrpělivě čekají. Prosím, následujte mě."

m

^ A ^

Byla to malá a střízlivě zařízená místnost, jejíž jedná stěna sestávala z obrovské obrazovky, která teď byla vypnutá. LJ polokulatého stolu seděli čtyři muži: Mercant a prezidenti Západního bloku. Východního bloku a Asijské Federace.

Naproti nim seděli Perry Rhodan, Reginald Bull a plukovník Freyt. Nalevo trpělivě vyčkávali oba Arkonidané Thora a Crest.

Rhodan držel ruce položené na malé krabici s deseti červenými tlačítky. Vedle ležely jakési popsané štítky.

A.

„Vážení pánové," začal Rhodan přívětivým tónem, který jaksi neseděl k těm vojenským přípravám venku. „Nechci vás dlouho připravovat o drahocenný čas. Než vyslovím své požadavky, dovolte mi některá vysvětlení."

Prezident Asijské Federace se předklonil: „Požadavky?" ze? ptal se překvapeně,

„Požadavky, slyšel jste správně, pane prezidente. Ale nezatěžujte se tím, dozvíte se věci, které vás budou zajímat mnohem více."

Pohlédl na krabičku a stiskl jedno z tlačítek. Prezidenti se otočili k obrazovce, na níž se v plasticky věrné podobě objevovaly záznamy událostí, o kterých sami moc dobře věděli:

Stávka strojních dělníků v Detroitu.

Revoluce v Brazílii.

Atentát na delegáta Východního bloku při jeho návštěvě v Londýně.

Povstání dělníků na Sibiři.

Rasové nepokoje v USA.

Zvýšená kriminalita v Japonsku.

Hladomor v Číně.

Události se střídaly s děsivou rychlostí. Dojem byl stále úsnivější.

Pak obrazovka zhasla. Čtyři muži tázavě zírali na Rhodana. Konečně si prezident Východního bloku odkašlal. „Co to má být? Tohle přece známe. Jsem si jist, že jste nás sem nepozval kvůli tomu."

„Správně," odpověděl Rhodan a stiskl další tlačítko.

Na obrazovce proběhly záběry ze světových válek, i z té, které Rhodan zabránil.

Pak obrazovka zhasla a Rhodan se zadíval hostům do očí.

„Tady to vidíte. Na Zemi vládne nedůvěra. Nedůvěra, která ústí v nepokoje a války. Nedůvěra mezi příslušníky civilizace, která přeskočila práh nové epochy. Hodně toho víte, ale

nevíte, že co se týče událostí posledních týdnů a měsíců, způsobil je jistý muž, který si říká Overhead. Většinou to bylo jeho dílo. O zbytek jste se postarali vy. Vaší vinou propukla řada nepokojů, protože pořád ještě nedokážete překonat minulost a vyklouznout z jejích okovů. Dobrá, zničil jsem Overheadovu centrálu, ale tím jsem ještě zdaleka nezažehnal všechna nebezpečí. Ani kdyby byl Overhead mrtev, nemohl bych tvrdit opak. Pořád tu budou nějakí Overheadové, pořád a pořád."

Stiskl další tlačítko a na obrazovce se objevil vesmír a hvězdy. Přítomní však nepoznávali, kde to je. Vtom se na obraze rozzářila nova.

„Tohle," poznamenal s děsivým klidem Rhodan, „byla sluneční soustava jako ta naše. I tam existovala obydlená planeta. I tam žily inteligentní, ale také úzkoprsé, ambiciózní bytosti. Zkonstruovaly velmi účinné zbraně, kterými se vzájemně ohrožovaly. Takže když na ně jednoho dne zaútočili z vesmíru Topsiderové, měli snadnou práci, protože tamější inteligentní bytosti se staraly jenom o sebe a o to, jak co nejlépe ohrozit svého souseda. Nu, a pak byli těch starostí jedním rázem zbaveni."

Obráz zhasl.

V místnosti zavládlo tísnivé ticho.

Rhodan si odkašlal.

„Vidím, že jste pochopili smysl mých slov. Dobrá, takže se vás zeptám: chcete, aby naše sluneční soustava skončila podobným způsobem?"

„Jsme dostatečně silní, abychom se ubránili jakémukoliv útoku," namítal prezident Asijské Federace.

„Máte zbraně," přikyvoval Rhodan a posměšně se ušklíbl. „Ale nač je máte? Na to, abyste bránil svou Federaci! Teprve až je namíříte proti nepřátelům z vesmíru, budou mít nějaký smysl! Budou bránit Zemi.

Ale zpátky k Overheadovi! Tento muž je silný hypnotizér.

Ovlivnil mnoho politiků této planety. Možná i někoho z vás. Proto vám nyní dávám radu, abyste využili přestávku, ke které jsme Overheada donutili. Můj požadavek zní: spojte vaše vlády do jediné! Do vlády Země! To je můj požadavek, a jak jistě víte, bohužel není nijak nový. Nové je tentokrát pouze to, že vám dávám lhůtu. Pokud nesestavíte do jednoho roku vládu Země, vytvořím ji sám za pomoci všech dostupných prostředků, bez vašeho svolení."

Mercant hleděl na pohaslou obrazovku a nic nenamítal.

Prezidenti nadskočili v křeslech a přísně se zahleděli na Rhodana. Když však narazili na jeho chladný pohled, zaraženě mlčeli.

„Nebude to těžké," pomáhal jim Rhodan. „Pouze si představte, že se Země ocitla ve velkém ohrožení. Budete se divit, jak rychle pak dojdete k rozumným závěrům."

„Rozmyslíme si to," odpověděl prezident Východního bloku.

Rhodan zavrtěl hlavou. „Nepřemýšlejte, jednejte!" požadoval. „Porada skončila, pánové!"